

AŽINKA

Zdenka Čechová



Příloha Budišovského zpravodaje č. 4/2007

21. 12. 2007

Když se Ažinka narodila, pískalo a kvikalo kolem ní již několik mlad'oučkových hlásků. Hned se k nim přidala tenoučkým „kní, kní“, a už cítila, že jí něco teplého příjemně olizuje zádička, hlavičku i břicho.

To byla maminka.

A kolem ní se ozývali bratříčkové a sestříčky. Ale to Ažinka tehdy nevěděla, protože ještě neviděla a ani se nejmenovala Ažinka.

To všechno se jednak dozvěděla, jednak uviděla a zjistila až mnohem později...

Schoulila se k tomu kouzelnému zdroji tepla vedle sebe a chtěla mít klid.

Ale neměla. Nad bednu, kde s maminkou a sourozenci ležela, se naklonil člověk. Povídal něco chlácholivého mamince a vzal Ažinku do rukou. Nevěděla, co to je, a třásla se a natahovala krček a slepou hlavičku v tu stranu, kde cítila bezpečí maminčiny blízkosti. Člověk jí však držel něžně a opatrně ji za chvilku položil zpět. „Je jich pět, dva kluci a tři holčičky,“ povídal člověk, myslivec, své ženě, která tam stála vedle něho a dávala se na psí nadělení.

Jenže Ažinka jim tehdy vůbec nerozuměla, protože se lidské řeči naučila rozumem až mnohem později...

Zato dovedla hned a bez jakéhokoliv učení papat. U toho chlupatého teplíčka, které ji objímalo a poskytovalo bezpečí, našla mlíčko. A to jí, panečku, chutnalo.

Pilně pila, protahovala nožičky a rostla.

Pokoušela se i chodit a docela by jí to bylo šlo, nebýt toho, že vždycky někde zapackala o nějakou sestříčku nebo bratříčka a překulila se při té srážce na bok a někdy až na záda.

Však i její sourozenci o ni každou chvíli nešikovně zavadili. Ještě štěstí, že byli všichni takoví kulat'oučcí a měkounčí, že si vůbec neublížili.

Tak to trvalo celých šest týdnů a bylo to už pomalu nudné. I když Ažinka cítila, že jí sil přibývá a že jí její štěněčí nožičky den ode dne více poslouchají.

Ale najednou se přihodila závažná událost.

Jen se Ažinka jednoho rána probudila, měla pocit, že kolem ní už není taková tmoucí tma, jako byla doposud. Do štěrbinek očí jí začalo pronikat světlo a Ažinka viděla.

Černýma udivenýma očima se rozhlížela kolem sebe a byla z toho načisto zmatena.

To bylo najednou všechno zajímavé.

Uviděla, že maminka je nejen milá a hezká, ale i veliká. Vždyť jenom její břicho, u kterého se nejvíce zdržovali, bylo delší než jich všech pět vedle sebe.

A také si teď náležitě prohlédla své sestry a bratry, které dosud rozeznávala jenom čichem.

Všechno chtěla vidět a mrzelo jí, že si nemůže dost dobře prohlédnout také svůj ocásek. Zkoušela to jednou celé dopoledne a vždycky při tom spadla, až se jí všichni smáli. Jenže jim se to směje, když oni její ocásek dobře vidí.



A také ostatní věci si prohlížela. Seno, na kterém bydleli, misku, do které maminka dostávala jídlo, i misku s mlékem, ze které se teď učili jíst, a hlavně myslivce, který za nimi chodil, promlouval na ně a bral je do rukou.

Slyšela, že mamince říká: „Zino“ a když vezme do ruky jejího tlustého bratříčka, volá na něj: „Arko“ a na ni: „Ažo, Ažinko!“

Z toho usoudila, že její bratr se jmenuje Arko a ona že se má ozvat na zavolání Ažinko.

Člověk jí připadal ohromně veliký a mocný. Vždyť i maminka jej poslouchala na slovo a on jen poroučel a rozhodoval.

Byl však hodný. Bral pejsky do rukou, hladil je za oušky a na břichu a to laskavé šimrání se Ažince líbilo, stejně jako povídání, kterým to mazlení provázal.

Jednou však Ažince moc ublížil. A nejen jí, ale všem sourozencům. Co jej to jen napadlo?

Vzal Ažinku zase k sobě do náruče a ona už se těšila, jak ji bude pěkně hladit a on, místo potěšení, jí udělal bolest.

Jen považte! Usekl jí ocásek. Ještě si jej ani neprohlédla a už jej má kratulinký a snad už jej nikdy pořádně neuvidí.

Ažinka nevěděla, co ji trápí více. Zda ta rána, kterou myslivce pečlivě ošetřil a zavázal, nebo pomyšlení, že jí místo ocásku zůstal jen pahýlek, jak to viděla u sester a bratří.

Všichni nařikali a maminka je utěšovala, že to přebolí a že to tak musí být, jinak že by jim později ocásek překážel při jejich povolání. Maminka je při tom něžně olizovala a to se Ažince tak líbilo, že plakala ještě víc, jen aby se s ní maminka co nejdéle mazlila.

A pak nebyli jenom v bedně, ale maminka je vyváděla na dvůr a do zahrady. Tam Ažinka poznala, že na světě nejsou jenom pejsci a lidé.

Viděla slepice a králíčky. Trochu se bála husí, které natahovaly dlouhé krky, aby si je Zininy děti prohlédly. Nad nimi ve veliké výšce přeletělo občas něco malého, rychlého, co Ažinka nemohla ani rozeznat, jenom to křičelo nebo zpívalo a maminka jí vysvětlila, že jsou to ptáci.

Na stejném dvoře s nimi bydlela ještě koza a jeden štíhlý, hezoučkový pejsek s krásně dlouhým ocáskem. Ažince se ten pejsek moc líbil a chtěla se s ním seznámit.

Maminka jí to však nedovolila. Chytila Ažinku za kožíšek a odnesla ji do bedny.

„To je kočka a ne pejsek!“ vysvětlila Ažince a všem jim pak povídala o tom, že s kočkou žije v nepřátelství a zakázala dětem, aby se s ní kamarádily.

A den po dni plynul, Ažinka rostla a skotačila se svými sourozenci často tak rozpustile, že je maminka nestačila ani kárat a uhlídat, kam se které z dětí zaběhlo.

Byla už unavená a mrzutá od samých starostí.



Toho si všiml myslivec a rozhodl: „Zina potřebuje klid a pejsci výchovu. Už jsou dost statní, půjdou z domu.“

To bylo vůbec to nejdůležitější opatření v dosavadním Ažinčině životě a vedlo k tomu, že se Ažinka za pár týdnů ocitla v úplně jiném prostředí.

Ažince nikdy nenapadlo, že by mohla žít někde jinde než na travnatém dvoře a zahradě u myslivce. Jako samozřejmost a trvalou jistotu brala, že se hřeje v klubku svých sourozenců pod dozorem maminky a denně si hraje s Arkem, kterého měla nejraději.

Je pravda, že bedna už jim byla malá, a že se v ní velice tísnili. To však vadilo nejvíc mamince, která odtud utíkala a spala raději ve své psí boudě, kterou s příchodem dětí opustila.

Ale copak může být pro Ažinku někde nějaký domov?

A byl...

Postupně jich v bedně ubývalo. Nejprve odešel Arko, se kterým se Ažinka ani nerozloučila, protože nevěděla, že se nevrátí. Pak myslivec odnesl sestřičku Astu a to už bylo na pováženou. Zbyli už jen tři a ani maminka se už u nich příliš nezdržovala a jak jen mohla, přeskočila plot a utíkala se bavit s jinými, dospělými psy z okolí.

Ještě že tu stále byl myslivec, který se na ně přišel každou chvíli podívat a pohrát si s nimi.

Také je přestěhoval i s bednou ze dvora do domu, protože už začala zima a štěnátko potřebovala alespoň na spaní teplý pelíšek.

Ažinka běhala už docela samostatně po dvoře i zahradě a prosmýčela kdejaký kout. Stále něco zajímavého nalézala a zvědavýma očima i nosem prohlížela a očmůňovala svět, který se učila poznávat.

A nebylo to nic lehkého. Zkuste jen najít v plotě potřebně velkou skulinu a prolézt na druhou stranu, kde jste ještě nikdy nebyli. A co dá jenom práce najít zase cestu zpátky, domů, na známý dvůr.

Nebo když takové tříměsíční štěně potká cizího člověka. To je problém! Jsou všichni lidé hodní jako myslivec a má počkat na pohlázení, nebo raději utíkat, aby se jí něco zlého nepřihodilo?

Po takových výpravách se Ažinka vracela domů utmáčená a někdy mokrá a zmrzlá, protože už občas studeně přšelo, nebo i sněžilo. To pak nevěděla, co má dělat dříve, jestli se najíst, nebo zalézt na seno, schoulit se do klubička a spát. Neměla při tom skoro ani čas myslet na to, že už tu zůstala sama.

Ale i na ni jednou došlo.

Zrovna si tak po obědě slastně podřimovala, když přišel její pán, vyzvedl ji z pelíšku, poplácal po zádičkách a položil na klín nějaké paní.

„To je Ažinka, chtěl jsem si ji nechat,“ řekl „ale jestli se vám líbí, můžete ji mít.“

Paní ji držela nešikovně, jako nějakou panenku, ale Ažinka cítila, že ji hladí a tiskne k sobě. „Kdopak to je?“ myslela si Ažinka a tvářila se, že spí. Zatím se však snažila z tónu řeči, protože ještě všechna lidská slova neznala, pochopit, o co jde a z vůně té paní uhádnout, jestli to s Ažinkou myslí dobře, či ne.

Náruč té paní byla přívětivá a Ažinka nic, co by se jí nelíbilo, neobjevila. A tak nakonec doopravdy usnula.

A usnula tak pevně, že ani nevnímala, když ji ta paní opatrně přenesla do auta a odvážela ji pryč...

Ažinka, která dosud nikdy v autě nejela, byla tím bzučivým zvukem motoru a natrásáním měkkého sedadla ukolébána do nejhlubšího spánku.

A tak byla omámená a popletená, že považovala za sen, i když ji paní z auta vynesla. Ažinka zamžourala kolem sebe, a když neviděla známou světlici, bednu ani dvůr, myslela si, že stále ještě spí a znovu zavřela oči.

Zanedlouho však přece jenom zpozorovala, že to, co kolem sebe vidí a prožívá, je opravdická skutečnost, ačkoli to vypadalo jako neuvěřitelný, zvláštní sen.

No představte si jenom...

Ažinka ležela na strakatém polštáři pod stromem. Strom to byl jistě, to Ažinka poznala, ale vypadal načisto jinak než stromy u nich na zahradě nebo za plotem v lese. Voněl sice jako ten lesní, ale rostl z koberce a měl šaty. Ano, měl šaty utkané ze stříbrných nitek a místo šišek visely na něm jakési barevné, lesklé koule a všelijaké ozdoby. A ani to nestačilo. Na každé větvi byl ohníček, který hřál a páčil.

Ažinka byla tak udivena, že se chtěla rozběhnout a utéci pryč, k obyčejným, normálním stromům, domů, k myslivci.

Paní ji však hladila a přidržovala na polštáři: „Počkej, počkej Ažinko, už to bude,“ šeptala jí a vzala do ruky mosazný zvoneček a zazvonila. Kdyby Ažinka nebyla pejsek, ale člověk, myslela by, že začne divadlo.

Na zazvonění se otevřely dveře a do pokoje vešlo děvčátko, Věruška. Zůstala stát u dveří, rozhlédla se, a jakmile uviděla Ažinku, spráskla ruce a volala: „To je můj, můj, můj, doopravdy můj pejsek?“

Nikdo z přítomných neví, zda se děvčátko rozběhlo k pejskovi, či pejsek k děvčátku, ale jistě je, že v příštím okamžiku byla Ažinka v náručí Věrušky, mrskala nožičkami, vrtěla radostně ocáskem a olizovala Věrušce krk, bradu, tváře a čelo.

V záplavě toho oboustranného nadšení neměla Věruška ani čas podívat se na stromeček a na další dárečky.

Byl Štědrý den a Věrušce se splnilo její největší přání.

Dostala pejska.

Vlastně si nic jiného už ani nepřála.

Jenže Ažinka dlouho ve Věruščině náručí nezůstala. Osmělena přílivem láskyplného přivítání, získala Ažinka půdu pod nohama a hned se začala projevovat ve své přirozené podobě. Oběhla několikrát stromek, aby se znovu přesvědčila o tom, že je divný, vyskočila na gauč, a tu jí k nosu přiletěla jemná, lákavá vůně.

Hup, a už byla u nízkého stolečku, kde na míse bylo narovnáno cukroví. Bez rozpaků, šikovně, aniž by se dotkla vedlejších kousků, vzala si Ažinka ten nejkrásnější, nejlákovější, vanilkový rohlíček. Paní a Věruška se smály a Ažinka dováděla.

„A jak se vůbec jmenuje?“ vzpomněla si Věruška. „Mami, jak se jmenuje ten pejsek?“

„To si teď všechno přečteme, tady je rodokmen!“

Ažinka ležela na koberci a Věruška četla, že pejsek, kterého je teď majitelkou, je hrubosrstý velšterier, fenečka, narozená 8. září a jmenuje se Aša z Paniho kopce.

Dále tam bylo napsáno, že Ažinčina maminka je normík, což prý je první cena za pracovní zkoušky získané v soutěži psů terierů, a dědeček že je dokonce mistrem republiky v soutěži lovu na lišku a tatínek je nositelem ceny za krásu CACIB.

Kromě toho tam byly vyjmenovány zásluhy všech dědečků a babiček až do pátého kolena a všichni byli „von“.

PRŮKAZ PŮVODU PSA

welsh teriér fena
plemeno pohlaví

AŠS z PANÍHO KOPCE

první psa

narozen dne 6. září 1967

je zapsán v plemenné knize

5105

Číslo -

červeně zpláštil

Barva srsti hnědá s černým sedlem

Druh srsti drsná

Chovatel Petr Wolfsohütz,

Černín č. 40, p. Jevišovice,

okr. Znojmo

30. prosince 1967

Deník vystavení

Petr Wolfsohütz
první chovatel

potvrzení plemenné knihy

Otec:

res. CACIB
CAC
Klub vítězů
norník
Pirn
of Fairyland
Člp-2332/60
vyb. NLI.V

Vítěz ČSSR v no
na lišku 1963
Vítěz mem. Ing.
Petáka 1959
norník
Paddywell
Siabod
Člp-2186/58
KOR-55535/55
vyb. NLI.V

norník
Majesty
of Fairyland
Člp-1893/58
v.d.

Matka:

norník
Bil
Iva
Člp-1647/56
v.d.

norník
Sina
z Harachovy
besídky
Člp-3483/65
d.
NLI.II.
NJI.

norník
Eva
z Císarického
lesa
Člp-2598/61
d.

Paddywell Mimbus /Ch/ RCR-93151/51 362 AJ	Caiach Simon /Ch/ 851 AJ
	Paddywell Myra
Paddywell Sunya RCR 57708/50	Shorefield Shonkyn 956 AD
	Paddywell Pepita
Vítěz norník Augur of Fairyland ČaKS-24896/47	Merthyr's Sylvar MHSB 106294
	Vítěz Merthyr's Grietje MHSB 82003
Vítěz, champ. Aero Jara ČaKS-22656/47 vjb.	champ. Aman van de Oldehove ČaKS-7168/43
	champ. Wathenow's Violette ČaKS-13931/45
norník Techukid Strick ČaK-1646/55 vjb.	Ajax v. Rauhen Busch WshT 170
	Winda de Terra WshT 144
norník Extra z Černé jeskyně ČaK-1339/53 vjb.	norník Perwis of Fairyland ČaKJ-35/49
	Bessy Černé jezero ČaKJ-80/49
norník Zenith of Fairyland ČaK-1120/53 vjb.	Vítěz Marquis Miracle of Fairyland ČaKJ-4/51
	Vítěz Merthyr's Grietje MHSB-82003
Sankt Joachim's Pitta Člp-1988/59 v.d.	Jvar of Fairyland Člp-1401/57 vjb.
	Juta z Černé jeskyně Člp-1557/57 vjb.

Věruška velice obdivovala ten rodokmen, neboť dosud neslyšela, že pejsci mohou být vzácní a honosit se takovými tituly. Ažinka se jí líbila i bez rodokmenu, ale, když jej má, je to vlastně pejsek urozený jako nějaká princezna.

Ale nebude to princezna Aša, ale Ažinka!

Ažinka poslouchala, co si to paní s Věruškou povídají. Úplně jasné jí to nebylo, ale pochopila, že se mluví o ní, a to s obdivem, jako o někom vznešeném.

„To asi znamená, že si mohu vzít ještě aspoň jeden kousek z té dobrotky na stole,“ myslila si Ažinka a rozběhla se k míse. Jak však stoupla, zapomněla na vanilkové rohlíčky i na vznešenost a udělala ve své nové domácnosti – první loužičku.

Na nový domov si Ažinka celkem brzo zvykla. Neměla tu sice tolik volnosti a prostoru jako u myslivce, ale zato hodně lásky od Věrušky i její maminky.

Hlavně se musela zdržovat v bytě, protože Věruška chodila do školy a paní do zaměstnání.

Ze začátku se Ažince po jejich odchodu v bytě stýskalo a trošku se i bála.

Občas prošel okolo dveří nějaký člověk a Ažinka natahovala nos, aby zjistila, co je to zač.

Časem už ty lidi po čichu znala a byla klidná, když to byl někdo z obyvatel domu. Jakmile to však byl někdo cizí, čmouchala až ke škvíře u prahu a zlobila se, co tu má ten neznámý co pohledávat.



Kromě toho si také hrála. Ale ne s míčem nebo s gumovou panenkou, které k tomu účelu dostala. To ji těšilo jen v přítomnosti Věrušky, když jí její mladá velitelka míček házela. Když byla Ažinka sama doma, vyhledávala si hračky podle svého vlastního vkusu. A to byly takové věci, o kterých by byl nikdo nemyslel, že se mohou líbit malému pejskovi.

Tak na příklad s velikým zaujetím kousala pelest dřevěné postýlky, která původně patřila Věruščině velké panence Zuzce. Ažinka, místo aby v té postýlce, vybavené novými peřinami, pěkně klidně ležela nebo spala, dokázala celého půldne kousat a kousat všecky její dřevěné části, až padaly drtiny a Věruška se pak jen divila, že si Ažinka při tom nezadřela do jazyka třísku.

Nebo rozkousala lopatku na smetí. Když přišla Věruška domů, našla jen kousičky umělé hmoty rozházené po celé kuchyni. A to se opakovalo pokaždé, kdykoliv maminka koupila novou lopatku a zapomněla ji uklidit do skříně.

Také na boty měla Ažinka spadeno. To však Věruščina maminka předpokládala, protože to je o mladých pejscích všeobecně známé, a dala proto Ažince hned v prvních dnech jeden starý střevec, který Ažinka trpělivě zpracovávala až do úplného zničení a musela dostat jiný.

Časem se Ažinka naučila vyskočit na židli, se židle na stůl a dívala se z okna. To bylo něco! Viděla daleko, daleko. Bydleli na kopci a ještě k tomu v šestém poschodí, odkud byl krásný výhled na jinou čtvrť jejich města a dokonce na hřebeny vzdálených kopců. Ty dálky však Ažinku tolik nepoutaly. Spíš ji zajímal park a hřiště pod okny, kde právě teď v zimě skotačily děti, vozily se na saních a kluci hráli hokej.

Ažinka byla u vytržení, když viděla, jak černý puk lítá z jednoho konce hřiště na druhý a kluci okolo té bezpochyby vzácné věci běhají a výskají. Velice ráda by se byla jejich hry zúčastnila a tu černou věc chytla do zubů. Byla však uzavřená v bytě, a tak seděla na stole, který byl těsně u okna, a otáčela hlavu z jedné strany na druhou, podle toho, kam právě puk letěl.

Tak a podobně se Ažinka zaměstnávala po celou dobu, co byla sama doma. Mezitím však také spala. Pejsci, a vůbec malí pejsci, potřebují hodně spát, a Ažinka byla přece jen teprve malé, pětiměsíční štěně. A tak spala a hrála si a spala, a tak jí ten čas utíkal, že než se nadála, byla jedna hodina a Věruška přišla domů ze školy.

To bylo vítání! Ažinka hopsala a tancovala samou radostí tolik, že Věruška měla co dělat, aby ji chytla, dala řemínek a honem s ní utíkala do výtahu a před dům, aby se Ažinka vyčůrala, nebo by se ještě ze samé radosti zapomněla a udělala mokro v bytě, což by Věrušku, při vši lásce k Ažince, netěšilo.

Venku se Ažinka proběhla a nejvíce se radovala, když ji Věruška zavedla k hřišti, tam, kde kluci hráli hokej. To se panečku všichni divili, když ten malý pejsek byl rychlejší než celé to hejno kluků. Než se nadáli, držela Ažinka gumový puk v zubech a utíkala s ním

pryč. Co nejdál, aby si jej někde za rohem v klidu prohlédla a zjistila, co to vlastně je, za čím se páni kluci s takovým elánem honí.

A líbilo se jí to také. Bylo to tvrdé, ale přece ne tak, aby to při své snaze a vytrvalosti nemohla rozkousat. A tak se do toho hned dala. „To je přece roztomilá hračička,“ těšila se, zatímco se kluci probraní z překvapení již za Ažinkou rozběhli, aby jí puk vzali. Ten malý, zrzavý pejsek se jim všem líbil, ale přece jenom kvůli němu nechtěli upustit od své zábavy.

Proto se rozběhli pejska chytit. To tedy nastala teprve ta správná legrace, to bylo něco pro Ažinku! Po očku pozorovala, jak se chlapci blíží, a teprve až byl některý tak právě na krok od ní a natahoval už ruku, že jí puk sebere, udělala Ažinka takové salto, že by se za ně nemusel stydět ani ten nejlepší cirkusový artista, a hup, už byla pár metrů od kluka. Ale teď už vyčkávala docela pozorně, co bude dál. Puk držela pevně v zubech a nožky měla připraveny ke startu. To už totiž přišli další „hokejisté“ a někteří již doopravdy pohněvání, že nemohou pokračovat ve hře, byli odhodláni, stůj co stůj, Ažinku dohonit a puk jí vzít.

Ažinka ještě nerozeznávala rozdíl mezi vlastním a cizím a nevěděla proto, proč by tu hračku, která se jí tak líbila, měla dobrovolně vydat. Vždyť to, co držela v packách a ještě jistěji v zubech, bylo podle jejího přesvědčení její. Smála se proto, ba chechtala se divokou radostí, když se kluci začali vážně zlobit a zuřivě Ažinku pronásledovat.

Ale kampak na ni? Rozběhla se na nedaleké pole, a než k ní kluci doběhli, hlodala na té gumové věci. A zase ji nechytili...

Teď už toho mělo celé „mužstvo“ právě dost a jejich hněv se obrátil proti Věrušce, která doposud stála stranou a bavila se pohledem na bezmocné chlapce. Přála to těm klukům. Stejně jenom stále okupují kluziště se svým hloupým hokejem a děvčata tam nepustí, aby mohla také někdy bruslit. „Věro, poruč tomu svému psovi, ať nám dá zpět náš puk!“ žádají hoši. „Řekněte si Ažince, já jsem vám jej nevzala,“ směje se Věruška a kluci zuří.

Teprve, až se jí zdá, že jsou už dosti dlouho venku, volá Věruška Ažinku k návratu. Ale to není vůbec lehké. Ažinka neposlouchá. Venku je to přece stokrát zajímavější než doma, myslí si Ažinka a nemůže pochopit, proč tady Věruška nechce zůstat. Kdyby si s ní raději hrála, trochu se s ní honila a házela jí klacíčky, anebo ji aspoň v klidu nechala kousat ten kousek černé gumy, který s takovým úspěchem sebrala klukům. A jak se zdá, spolčila se teď Věruška s Ažinčinými nepřáteli, myslí si pejsek a vůbec se mu to nelíbí. To není od Věrušky hezké! Trochu zklamaná a trochu rozzlobená, běží dál a ještě dál, ať si ji ta falešnice honí.

Postupně se Ažinka naučila rozumět lidské řeči a denně obohacovala své znalosti o nová slova. Věruška s ní hodně mluvila, všechno jí vyprávěla a snažila se pro určité situace používat stejných slov. A tak dělala Ažinka pokroky. Věděla, že maminka je

maminkou Věruška a nazývala ji pro sebe také tak. Také ji víc poslouchala, protože viděla, že Věruška ji také musí poslouchat.

A maminka si usmyslila, že se pokusí naučit Ažinku několik základních prvků psiho chování. Vzala si ji jednoho dne na řemínek a šly na procházku. Ažinka tahala na všechny strany a pořád měla co očmůhávat. To je totiž tak, takový honící pejsek – a Ažinka, jak víte z rodokmenu, byla lovecký pes – ten má čich neobyčejně vyvinutý, takže, když jde po ulici, čte tím svým přejemným nosem všechny stopy, které se tam nalézají, stejně dobře nebo ještě lépe než děti v čítance. Přesně pozná, zda před ní tudy prošel jiný pes nebo kočka, či tudy hopsal vrabec anebo šel student s aktovkou plnou knížek či hospodyně s nákupem.

A co teprve v lese! Tam je to ještě rozmanitější. Tam to voní po zajících, srnkách, veverkách a někdy dokonce po lišce. Na každém stéble trávy, na každém zrnku písku, na každém i tom nejmenším místečku, na které člověk nebo zvíře šlápl, zůstane pro pejska napsané znamínko, které rozluští. A někdy ta vůně toho člověka nebo zvířete visí i ve vzduchu, jak tudy před nedávnem prošli. Proto tak často pejskové natahují krk a kroutí nosem. Říká se tomu, že větrí.

A to všecko je velmi, velmi zajímavé a není se co divit, že Ažinka, jakmile vyšla z domu, přilípla nos k zemi a četla a četla. Vždyť takovou stopu kočičky nemůže přece opustit! Musí se dozvědět, co je to zač a třeba ji i najít.

Šla tedy po stopě kočky, za přáním svého nosu a táhla, div se neuškrtila. Maminka totiž vůbec nebyla ochotna jít podle vůle Ažinky, ale naopak, přála si, aby se Ažinka podřídila jí. A taky se už zlobila, když Ažinka mocí mermo chtěla jít z chodníku dolů, zřejmě na druhou stranu ulice, a dokonce bez ohledu na to, že jedou auta. Tak byla Ažinka do té zajímavé stopy zahloubaná, že by se snad nechala zajet, kdyby ji maminka pevně nedržela. A takový pejsek má sílu, jen si nemyslete!

Vytáhla proto maminka z kapsy čokoládu, ulomila kousíček a nabídla Ažince. To je zajímavé, na „pojd“ a „netahej“, na to Ažinka neslyší, ne že by nerozuměla, kdepak, to ona dobře rozumí, ale nedbá. Jakmile však maminka řekne: „na“, slyší Ažinka znamenitě. Však ona jí také k nosu doletěla vůně té čokolády a ta je ještě přitažlivější než vůně kočky.

Hned se Ažinka obrátila a šla způsobně.

„Teď si, Ažinko, sedni,“ poroučela maminka. Co to znamená sednout si, to Ažinka dost dobře nevěděla a tak jí maminka trochu přitlačila zadeček k zemi a při tom jí držela čokoládu před nosem. Ažinka se snažila pochopit a dělala, co si maminka přála. Sedla si. „Dobře,“ pochválila ji maminka, pohladila ji a dala jí ten kousek. Ažinka se jen olízla a už jí ta sladkost sklouzla do bříška, a už tu nebyl žádný důvod, proč by se víc zdržovala tak blízko u maminky, a natáhla zase řemínek na nejdelší míru, aby hledala tu ztracenou stopu.

„Takhle to, Ažinko, nejde, pojd' sem!“ volala ji maminka.

Ale kdepak, Ažinka si šla po svém.

Mamince nezbylo nic jiného, než znovu začít trik s čokoládou. Ale teď už nemusela volat. Jakmile Ažinka uslyšela šustění staniolu, zůstala stát, zadívala se tázavě na maminku, jestli je opravdu ochotna dát Ažince ještě jeden kousek té dobré čokolády.

„Sedni!“ rozkázala maminka. Ale Ažinka nechápala. Příliš se totiž soustřeďovala na to líbezné aroma, nespouštěla oči z maminčiny ruky, ve které opět držela sladký čtvereček. A tak jí maminka musela pomoci a trošku jí zase zadní nožičky přitlačit k zemi.

„Sedni, sedni Ažinko,“ říkala u toho vlídně. A Ažinka si vzpomněla, co má udělat, a už seděla, jen aby tu dobrotku dostala.

Teď už Ažinka na stopu kočky tolik nemyslela. Zdá se, že maminka má dnes náladu rozdávat čokoládu, myslí si Ažinka, a i když si očmuchává chodník, aby věděla, kdo tu chodil a co se tu dělo, přece jen dává pozor, jestli zase neuslyší šustit staniol.

A skutečně! Maminka zase ulomila kousek a porouchala: „Sedni!“ a Ažinka, ještě trochu rozpačitá, zda je to správné, co má udělat, si sedla a dostala čokoládu.

Pak to zkoušely bez čokolády, jenom za pochvalu a pohlazení, a taky to šlo.

Ažinka měla radost, že jí maminka chválí a čokolády se dnes stejně už dost najedla. Ani jí už tolik nechutnala.

„To se bude Věruška divit,“ povídala maminka, „až jí doma předvedeme, jak si umíš na povel sednout.“

Ažinka se také těšila, že jí i Věruška bude chválit a hladit.

A to se splnilo.

Věruška byla úplně nadšena, jak Ažinka dovede poslouchat, a slibovala, že jí také naučí, jak si má na povel lehnout.

A vůbec, že pro Ažinku už brzy nastane škola.

Pak přišlo jaro.

Sluníčko svítlo a v zahradách vylézaly z černé díry zelené prstíky tulipánů, narcisů a petrkličů. Na poli nedaleko Ažinčina domova se zelenalo mladé obilí a celý svět voněl a zpíval. Ažinka teď ještě více toužila jít ven a ven.

Ale i Věruška chodila s Ažinkou na delší procházky než v zimě. Jenom to dlouhé dopoledne, kdy Ažinka byla sama doma, to bylo skoro k nevydržení. Sluníčko kreslilo zlatá okna na koberci v pokoji a na ta vysluněná místečka si Ažinka líhala raději, než do postýlky panenky Zuzky. Jenže spát se jí už nechtělo tolik jako dřív. Vždyť to sluníčko ji šimralo a laskalo a svádělo, že Ažinka zrovna slyšela, jak říká: „Já jsem dneska ozlatilo celý kraj, pojď se na to podívat!“ A vrabci, špačci i vlaštovky lítali až na okenní římsu a smáli se Ažince, že je doma zavřená.

A tak nebylo divu, že když pak s Věruškou nebo s maminkou vyšla z domu, nebyla k udržení.



Když se však Věruška smilovala a nechala Ažinku někde na volném prostranství běžet, potázala se také se zlou. Ažinka se rozběhla a utíkala, jak jen mohla nejdále. Myslím, že by ji nedohonil ani pes chrt, a to je nějaký běhoun!

Věruška mnohdy ani nevěděla, kde Ažinka právě je, a když pak objevila, jak někde v dálce běhá a smýčí, a chtěla za ní jít, bylo to zbytečné. Sotva se totiž otočila, byla už Ažinka na úplně jiné straně a ještě dál od Věrušky.

Ať Věruška volala, pískala, zlobila se či prosila, vše bylo marné. Ažinka za ní nešla. Užívala svobody a riskovala i to nebezpečí, že se Věruška rozzlobí natolik, že Ažince, až se vrátí, napláca. „Když už mám dostat, tak aspoň co nejpozději,“ myslí si roz dováděný pejsek a dává se do své zamilované práce.

Probouzí se v něm lovecká krev normíka a tak, kde jen ucítí podezřelou stopu zvířátka bydlícího v noře, a to zde na poli jsou jenom myši a krtci, pustí se Ažinka do hrabání. Přední nožky pracují pilně jako lopatky, jen hlína lítá. A kde nestačí síla pracek, pomohou zuby. Ažinka vytrhává kusy hlíny i s travou a za krátkou chvíli je už do půli skryta v díře, kterou vyhrabala, jen zadní nožky a ocásek jí trčí ven.

Tímto zaměstnáním je tak zaujata, že nevidí a neslyší. Když má Věruška štěstí a zastihne Ažinku právě v této situaci, chytí ji pěkně za ten krátký ocásek, který je za tím účelem právě dlouhý na šířku lidské dlaně a vytáhne ji z díry ven. Pak Věruška honem

nahází vyhrabanou hlínu zpět, aby nikdo nenadával, co že je to za pořádek, a doslova táhne nešťastnou Ažinku domů. Jenže to není vše.

Ažinka má plnou hubičku hlíny a trávy, která se jí nalepila na patro, pod jazyk, na zuby. Věruška jí musí tlamičku pěkně očistit, nebo by Ažinka ty kousky hlíny plivala doma po koberci.

Někdy se stává, že se Věruška Ažinky nedovolá a nenajde ji. A čekat na ni celé hodiny, jak už se to stalo, na to nemá Věruška chuť ani čas. Musí také psát školní úkoly.

Jde tedy domů sama. Počítá s tím, že děti z okolních domů, které Ažinku znají, ji dovedou. Tento způsob funguje dobře. Ažinka zpravidla, až už má lítačky dost nebo si vzpomene na jídlo, přijde k domovním dveřím, kde jí už někdo otevře a zazvoní. Věruška pak sejde jen dolů a Ažinku si převezme.

Jenže s jarem přišly i dny šedé, deštivé, blátivé. Ale i v takových nevlídných dnech musela jít Ažinka ven. To se nedá nic dělat. Pejsek musí za každého počasí na procházku, proběhnout se, vyprázdnit střívka a porozhlédnout se po světě.

Kdyby Ažinka žila u myslivce, kde bylo její pravé přirozené prostředí, byla by celý den venku a jenom za škaredého počasí a na noc by směla do domu. A to by to počasí muselo být moc a moc škaredé, takové, o kterém lidé říkají: „No, dneska bych tam ani psa nevyhnal.“

A tak se Věruška i za takových dnů musela na to náležitě obléci a jít s Ažinkou alespoň za dům, na blízkou loučku. Samozřejmě tam nebyly tak dlouho jako za pěkných slunečných dnů. Ale přece jenom tak dlouho, než si Ažinka všechny své záležitosti vyřídila a trochu se proskočila. Ale běda, nechala-li ji Věruška volně běhat. Déšť a mokro Ažince moc nevadily a tak si na ni Věruška musela počkat. Za deště si děti venku nehrály a neměl by kdo Ažinku dovést. Jenže Ažinka byla už přece jen trochu zchoulostivěná pobytem v bytě s koberci a pohovkami, takže se jí to mokro nakonec znelíbilo a přišla dříve než jindy.

Ale jak vypadala!

Packy a břicho samé bláto, i hubičku měla od bláta a špinavá byla i za ušima. Co to jenom vyváděla?

Věruška se zhrozila. Vzala Ažinku na řemínek, vyhubovala jí a doma s ní šla rovnou do koupelny.

To Ažinka moc ráda neměla.

Věruška napustila tak do čtvrtiny vany vlažnou vodu a postavila Ažinku do ní. Ažinka se nebránila, to ne, ale tvářila se nešťastně, jako by se jí děla kdovíjaká křivda. Stáhla očásek, což je znamením psiho smutku a dělala plačtivé oči.

Ale Věruška nedbala. Pěkně ji namočila a obyčejným mýdlem namydčila. Hrubosrstí pejsci se nesmí mýt toaletním mýdlem, to by jim kožíšek zjemněl a už by se nemohli jmenovat hrubosrstí, tak je to napsáno v rodokmenu. A ani by jim to neslušelo.

Měli byste ale Ažinku vidět, když byla mokrá a namydlená. Vypadala jako zmoklá myška. Její střapatý kožíšek a kučeravé vousy jí zplihly, takže vypadala jako nahatá. Taková byla najednou malá, drobounká a bradku měla špičatou.

Věruška se musela smát, jak směšně Ažinka vypadala, ale Ažince do smíchu nebylo. Měla starost, aby jí do očí a do oušek nepřišla voda. Ale Věruška dávala pozor, protože nechtěla Ažince ublížit.

A když byla Ažinka pěkně čistá a osprchovaná, vyndala ji Věruška z vody ven, osušila ji ručníkem a vypustila z koupelny.

To měla Ažinka radost!

Otřepala se důkladně, takže zbylé kapičky vody kolem ní jenom stříkaly, a rozběhla se z předsíně do kuchyně, z kuchyně do předsíně a tak pořád dokola, nejméně dvacetkrát, a už byla suchá...

Srst se pěkně postavila, fousy naježily a Ažinka se jen leskla.

Byla jako nová.

A protože Ažinka byla pes lovecký, přihlásila ji maminka do mysliveckého spolku. Byl to jakýsi zápis do školy. Jenže Ažinka byla ještě hodně mladá, tak to pro ni ještě nebylo tak vážné a jednalo se spíš o školku mateřskou.

To bylo překvapení, když jedno hezké nedělní ráno ji Věruška s maminkou vzaly na řemínek a místo na loučku za domem se s ní rozjely do Ažince dosud neznámé čtvrti města, až na konec nejposlednější ulice, a tam, no představte si jen, bylo shromážděno aspoň padesát všelijakých loveckých psů.

Byli tam kokršpanělé červení i černí, ohaři hladko i dlouhosrstí, jezevčící hladcí a střapatí, velcí a malí, rezaví i šedí, byl tam český fousek i štýrský brakýř a celá řada všech možných Ažinčiných bratranců – teriérů, ale jen jeden jediný velšteriér, a to byla Ažinka.

Všichni ti pejsci se přišli učit různé myslivcům potřebné služby. Jedni se učí vystopovat zvěř. Jiní zastřelenou zvěř najít a donést. Další, a mezi ně patří i Ažinka, mají dokázat vítězně bojovat s liškou nebo jezevcem. Kromě toho všichni se v této škole mají naučit poslouchat.

Pravda, Ažinka už nežila u myslivce, a tak ty příslušné myslivecké vědomosti nebude prakticky potřebovat, ale to je tak, lovečtí psi patří do mysliveckého spolku a do myslivecké školy. Však také se tu pěstují vlastnosti, které loveckému psu nejlépe vyhovují a má pro ně přirozené nadání.

S každým tím pejskem přišel jeho pán nebo paní a kromě toho tam stáli čtyři myslivci v zelené uniformě. To byli páni učitelé.

Maminka zavedla Ažinku k jednomu z nich. Byl sympatický, voněl lesem a Ažince připomínal jejího bývalého pána.

„Pan učitel“ Ažinku pohladil a chválil: „Je to pěkný velšiček, jen jestli je i tak statečný a šikovný, jak se na správného velšteriéra sluší? Zatím se budeš jenom dívat, jak to u nás chodí,“ povídal a obrátil se k dalšímu žáčkovi.

A že už tady byli všichni, vydali se na cestu.

Celý houf psů s jejich majiteli vykročil k lesu.



Tam jeden z těch myslivců, takový veliký a vousatý, poručil, aby zůstali stát, že vystřelí jednu ránu z pušky, kterou nesl přes rameno. „Teď pozorujte každý svého psa, hlavně vy noví, jestli se nelekne. To je totiž první předpoklad výcviku. Lovecký pes se nesmí bát rány,“ vysvětlil vousáč a střílil... jen to zaburácelo...

Ažinka stála jako k zemi přikovaná, ani se nehнула. Někteří pejsci se však lekli a začali se na řemínku cukat a chtěli utíkat pryč. „Ažinka se vůbec nepolekala, že mami?“, těšila se Věruška, která při té ráně sebou překvapením škubla. A maminku to také těšilo, že je Ažinka nebojácná.

A pak šli dál, lesní cestou plnou voňavých stop. Ale Ažinka se ani na vteřinku nemohla zastavit, nebo by jí ti ostatní pejsci šlapali na paty. A taky se nechtěla nechat zahanbit. Pozorovala, že většina těch psů jde pěkně způsobně, netahá a drží se u nohy svého pána. Trochu to okoukala a napodobovala, aby si snad nemysleli, že je ještě kdoví jak malé a hloupé štěně.

Na pěkném, sluncem vyhřátém palouku se všichni zastavili a jeden z těch myslivců vysvětlil, že teď půjdou pěkně po řadě jeden za druhým tou cestou napravo a tam že je v kleci kočka. Úkolem těch, kteří dnes dělají jarní zkoušky, je tu kočku vyštěkat.

A skutečně, za chvíli už se ozývalo divoké štěkání. Každý pes, jakmile přišel blíž ke kleci a uviděl v ní kočku, vzpomněl si, že je to nepřítel jeho rodu a začal jí nadávat. Všichni byli odvážní, a protože kočka byla zavřena, tak se jí ani žádný nebál.

Ažinka sice žádné zkoušky nedělala, ale že si to také půjde zkusit. Šli tedy ke kleci. Ažinka zůstala překvapeně stát. „Jejda, kde se tu bere kočka? A chudák, je zavřená jako nějaký pták. To je jistě nepřijemné vidí?“, rozběhla se Ažinka blíž, vrtěla ocáskem a natahovala pacinku, jako by klec chtěla otevřít.

Všichni se rozesmáli...

Věrušku mrzelo, že se Ažince smějí a bránila ji: „Vždyť ona je ještě malá a má tak dobré srdíčko.“

Ažinka byla skutečně dobrosrdečná. Nebyla lakomá ani žárlivá. Když si Věruška dovedla kamarádku, která také měla psa, takového černého mladého kokršpaněla, měla Ažinka velikou radost. Skákala, tancovala a všechno mu chtěla ukázat.

Vodila jej do kuchyně, do pokoje Věrušky i maminky a půjčila mu všechny své hračky. Tenisový míč, gumovou písklavou figurku panenky, starý střevíc a dokonce ani nic nenamítala, když Felix, jak se ten pejsek jmenoval, dojedl z její misky zbytky jejího oběda. To tedy žádný pes nedovolí. Ale Ažinka byla ráda, že také za ní někdo přišel a byla přívětivá, jak se na hostitele sluší. Také Věruška mohla Felixe hladit a hrát si s ním. To Ažince nevadilo. Ona dobře věděla, že Věruška má ráda všechny pejsky, ale Ažinku že má přece jenom ze všech nejraději.

A to byla pravda.

Však si také Věruška každý večer s Ažinkou hrála. Na to se Ažinka těšila celý den. To si Věruška vymyslela takovou hru na schovávanou. Vzala Ažinčin míček nebo tu gumovou panenku, mávla s ní, jako by ji hodila pryč, a rychle ji někde schovala, položila na židli, za záclonu, pod gauč, nebo si na ni sedla. Ale musela to provést tak šikovně, aby Ažinka neviděla, kam tu věc uschovala. To ale vůbec nebylo tak lehké.

Ažinka nespouštěla z Věrušky oči, a tak muselo děvčátko její pozornost odpoutat. Třeba ji poslat do jiného pokoje nebo ji nějak jinak chytře ošidit. Pak Věruška řekla: „Hledej!“ Ažinka hledala. Stavěla se na zadní nohy, aby viděla na stůl a na židle. Lezla pod postel a do všech koutů. Očmuchávala pohovku a záclony, větřila na všechny strany, až se jí nosní dírky rozšířovaly.

Samozřejmě, že ta hračka musela být uschována na dostupném místě. Ne někde na skříni, kam Ažinka nemohla.

Ona ji tam nakonec také svým nosem vyslídila a to si pak před tu skříň stoupla a štěkala. Jestli hubovala skříň nebo Věrušku, není tak jisté, ale rozhodně tím chtěla říct, že to není fér, protože tam nahoru při nejlepší vůli vyskočit nemůže.

Když Ažinka hračku našla, donesla ji Věrušce, aby ji znovu schovala. Když si Věruška už hrát nechtěla, sedla si Ažinka před ni a dávala jí bez pobízení packu, jakoby prosila: „Hrej si se mnou, prosím tě, ještě aspoň chvíli!“

A Věruška se dala uprosit a ještě chvíli si hrály. Nakonec však Věruška musela být přísrná, protože Ažinka neznala míru a nedala by pokoj snad až do rána.

Řekla konečně Věruška svým nejpřísnějším hlasem: „Už nehraám!“ a Ažinka pochopila, že je to míněno vážně, a když třeba zrovna držela balónek nebo tu hračku v hubičce, pustila ji zklamaně a odešla si lehnout na svůj pelíšek.

Některé soboty a neděle vyjízděly všechny tři, maminka, Věruška a Ažinka na venkov.

Ažinka moc ráda jezdila autem. To jí nikdo nemusel dvakrát říkat a hop, už byla u okna s nosem přilepeným na sklo. Nejraději by ovšem seděla u volantu. Asi měla talent k řízení. Ale z toho místa ji vždy zahnalý na zadní sedadlo.

A když pak uháněly krajinou a vesnice, louky a pole se jen míhaly, měla Ažinka pocit, jakoby utíkala a někdy se u toho až zadýchala. Vystrkovala hlavu z otevřeného okna a nic jí nevadilo, že fičí.

Jezdily do malé vesničky, kde měly domek. Před okny byl veliký rybník plný husí a kačen, okolo domu zahrada a zelený dvůr. Ažinka se tu cítila velice důležitá. Měla co hlídat a to dělá každý pes rád. Zнала každý koutek domu i přilehlých kůlen, a kdo vstoupil do tohoto jejího království, byl přivítán štěkotem. Buď radostným, když to byl známý, nebo výhružným, když přišel někdo cizí.

Nejvíce proháněla husy, které někdy otevřenou brankou vešly nezvané na dvůr. To bylo pro Ažinku povyražení, když ty tetky mohla přimět k útěku. Ze začátku se jich bála,

když natahovaly krky a syčely. Ale časem poznala, že je to jenom takové jejich gesto a že nesmí dát najevo strach.

Proháněla také slepice a kuřata a způsobila tím mamince dost nepříjemností. Sedláci přišli žalovat a hrozili, že toho psa zmlátí, nebo dokonce zastřelí. Maminka se musela moc omlouvat a zlobila se na Ažinku. Časem však Ažinka přece pochopila, že drůbež musí nechat na pokoji a začala slepice, králíky a vůbec všechna domácí zvířata ignorovat.

Zato si našla kamaráda. O pár domů dál měli pěkného voříška. Byl stejně veliký jako Ažinka a dokonce se jí i trochu podobal. Patrně byl některý z jeho pradědečků také velšterier. Ten si Ažinku tak oblíbil, že denně ráno seděl už na dvoře, dřív než všichni ostatní vstali, jen aby byl první, kdo Ažinku pozdraví. Ti se spolu naskotačili. Běhali, honili se, vrčeli, štěkali na sebe a zápasili spolu. Všecko ale jen tak opatrně a ohleduplně, aby jeden druhému neublížili. A milý voříšek nechtěl ani večer jít domů a Věruška jej musela zahánět.

Ach, bylo v té vesničce krásně! Od té doby, co se Ažinka přestala zajímat o drůbeží havěť, měli ji rádi i vesničané. Všem se líbil bystrý pejsek a Ažinka mohla všude chodit volně, bez řemínku, protože ji tu nikdo neohrožoval a také auta tu jezdila jenom zřídka.

I Věruška tu měla přítelkyni a u té na dvoře měli koně a krávy, které Ažinka doposud nikdy neviděla a proto se divila, že mohou na světě být taková veliká zvířata. Chtěla se před nimi ukázat, a tak sebrala všechnu odvahu a trochu přiškrceným hlasem na ně zaštěkala. Zbytečně, nestála jim ani za pohled. A tak to vzdala. Co také mohla dělat? Byla koni ani ne po kolena a stačilo, aby se jen trošku rozehnal kopytem a Ažinka by měla dost. Proto se raději držela v uctivé vzdálenosti. Ale chodila sem s Věruškou ráda. Ráda si ty velikány prohlížela.

Také se tu seznámila s hejnem špačků, kteří ve vesnici obývali několik velikých košatých lip. Často přilétali nad Ažinčin dvůr a lítali tak nizoučko, že si myslela, že postačí jen vyskočit a už některého ptáka chytí. Vyskakovala, jak nejvyš mohla, ale kdepak, špačci se jen smáli a okamžitě byli o metr výš. Lítali tak stále dokolečka nad Ažinkou a ona v kruhu běhala pod nimi. Hned se snesli dolů, jako by se vysmívali, a zase nahoru. Ažinka štěkala, zlobila se a to rozpustilé ptactvo jen křičelo a dělalo si z Ažinky legraci. Ažince se to ale přesto líbilo. Byla pro každou hru. A bavila se nejen ona, ale i Věruška s maminkou a každý, kdo viděl, jak špačci s pejskem žertují, se musel smát.

Do této dědinky, do toho domečku, přijela Ažinka se svými paními také na dovolenou, Věruška vlastně na prázdniny. To si užívaly všech radostí tichého, odlehlého venkova. Chodily do lesa hledat hříby, sbírat jahody, maliny, borůvky, anebo jen tak chodily lesem, dívaly se korunami stromů na modré útržky oblohy a vychutnávaly rozkoš měkkého mechu pod nohama.

Jenže v lese vodily Ažinku na řemínku, a to se jí tolik nelíbilo. To už raději šla do vedlejší vesnice na návštěvu k Věruščiným strýčkům a tetám, kde byla vždy ráda viděna a kde si mohla hrát se strakatým Buřkem.

O prázdninách se však Ažinka chodila nejráději s Věruškou koupat. Ne do toho rybníka před domem, ale do jednoho vzdálenějšího, ležícího uprostřed luk, kde nebyly žádné husy ani kačeny. Tam mohla Ažinka běhat a honit se do nekonečna. A hlavně se mohla koupat! O co se totiž méně ráda koupala doma ve vaně, o to více milovala Ažinka vodu v přírodě. Do rybníka ji nemusel nikdo pobízet. Skočila tam bez meškání a plavala a plavala. Jednoho letního odpoledne překonala snad světový rekord ve psím plavání... Byla ve vodě nepřetržitě tři hodiny a dvacet minut. Věruška i ostatní děti ji volaly, lákaly ji ke hrám, nabízely jí jídlo, ale všechno marné. Ažinka z vody nešla. A nešla ani tehdy, když Věruška a větší chlupci, kteří uměli dobře plavat, za ní do vody přišli a vyháněli ji ven. Ažinka to považovala za veselou hru a líbilo se jí to ještě víc. Zkrátka, Ažinka byla o prázdninách vodmilovná jako nějaký hastrmánek.

Věruška se však nezdržovala jenom v dědině, ale podnikala ráda i výlety do okolních obcí. Tak se jednou domluvila se svojí kamarádkou, že spolu půjdou do jedné vzdálenější stanovat. V té vesnici měla Věruška příbuzné, a tak si maminka nemusela dělat starosti a výlet povolila. Samozřejmě, že bylo domluveno, že Ažinka půjde s děvčaty. Musela je přece hlídat!

Připravily si stan, pokrývky a plavky. Nic jiného nepotřebovaly, protože u tety nebylo o jídlo nouze. Děvčata se také nejvíc těšila na letní jablka, rybíz a srstky, kterých byly u těchto příbuzných plné zahrady. Ažince se to povídání o rybízu tolik nelíbilo, to není přece nic pro psí jazyk, ale doufala, že i pro ni bude o jídlo postaráno. V tom se nemýlila, ale navíc se na tomto výletě přesvědčila o tom, že ji Věruška má moc ráda.

Když ráno vyšly, bylo tak časně, že voříšek ještě ani neseděl na dvoře a tráva byla plná rosy a z lesů na druhé straně se zvedal modrý a růžový, zlatými paprsky prosvícený opar, který napovídal, že bude krásný den. Ažinka si na voříška ani nevzpomněla, a tak měla plnou hlavu toho výletu, že se ani s maminkou nerozloučila. A bylo jim všem třem do zpěvu. Ažince více do štekotu, protože zpívat pejsci nedovedou. A když to někdy zkusí, tak je to takové vytí, že z toho lidem naskakuje husí kůže. A vyjí pejsci vlastně jenom ze žalu, nikdy ne z radosti.

V první vesnici, kterou prošly, potkaly dvě kočky, za kterými se Ažinka jen tak z rozpustilosti rozběhla, a jednoho vlčáka, který přišel Ažince říct dobrý den. Nikdo ještě nebyl na návsi a jen hospodyně, které chystaly snídani, se z oken na děvčata usmívaly a divily se, kam tak brzo jdou.

V druhé dědině se také nic zvláštního nedělo, jenom sluníčko už stálo výš na obloze a bylo znatelně tepleji. A tak se za nejlepší pohody blížily k cíli své cesty, do obce, kde chtěly stanovat a navštívit milé příbuzné. Bylo jim už horko a měly žízeň. Však sláva, již jsou u prvních chalup, ještě kousek, kolem hasičky, a už budou u svých.

Jenže kde se vzal, tu se vzal, jde proti nim kluk, vlastně už ne nějaký ten chlapeček, ale mladík aspoň šestnáctiletý. Divně se kouká, nelíbí se děvčatům ani Ažince. A byl to skutečně nějaký dareba. Jinak se to říct nedá, protože slušný a hodný člověk neublíží bezdůvodně nikomu, natožpak malému psu.

Tenhle výrostek neřekl ani dobrý den, ani ahoj, nic. Mračil se už z dálky, ačkoli mu nic neudělaly a ani jej neznaly. A když už jej skoro minuly, otočil se náhle a nic netušící Ažinku plnou silou kopl. Jen vypískla, jak se lekla a jak jí to zabolelo. Něco tak zlého a

zákeřného ještě nezažila. Hned se na něj chtěla vrhnout a oplatit mu to, ale vůbec se k tomu nedostala. Tak rychle jednala Věruška. Přiskočila ke klukovi, a přesto, že byl větší než ona, vyřála mu takový políček, že si jej za rámeček nedá. Však také zůstal jako opařený. Toho se nenadál.

Děvčata honem chytila Ažinku, a než se kluk vzpamatoval, byla už pryč. Utíkala, aby neublížil ještě i jim. Byl přece mnohem silnější. Rozčileně přišla ke strýčkovi a rozhodla se pak jít raději stanovat ještě o vesnici dál, aby se s tím násilníkem nepotkala. Ale nejen děvčata byla rozčilená.

Vzrušena byla i Ažinka. Ten úlek už zapomněla, rána přebolela, ale srdíčko se jí třepalo samou radostí a vděčností nad tím, jak je Věruška hodná a statečná. A Ažinka si slíbvala, že i ona bude při Věrušce vždycky věrně stát a v každém nebezpečí ji chránit.

Prázdniny skončily a Věruška zase musela chodit do školy. Na vesničku a krásné dny svobody mohla jenom vzpomínat. A vzpomínala nejen Věruška, ale i Ažinka. Měla sice ráda byt, ve kterém bydlela, okolí a děti, které tu už znala, ale přece jenom zahrada, dům, louky, rybník, kamarád voříšek i ty husy a špačci, co ji zlobili, celý ten přirozený způsob života jí chyběl. Nechtěla si zvyknout na řemínek, a když ji Věruška nechala samotnou venku, vracela se Ažinka domů mnohem později, než jak to dělala před prázdninami. A jednou, považte si, nepřišla vůbec!

Maminka už byla z práce doma a pejsek nikde. Věruška šla před dům, volala, pískala, ptala se dětí, ale nikdo o Ažince nevěděl. Pak už se stmívalo, a to už dostala Věruška doopravdy strach. I maminka si už dělala starosti. Pak se i domovník, takový dobromyslný člověk, který měl rád psy, nabídl, že půjde ztracenou Ažinku hledat. A tak šli všichni tři, každý jiným směrem, prohledat okolí. Všechno bylo marné. Za hodinu se vrátila maminka, Věruška i pan Balák s nepořízenou. Věřte tomu, že té noci nikdo z nich klidně nespál. Věruška plakala a naříkala dlouho přes půlnoc.

Druhý den se maminka dozvěděla, že někdo viděl, jak Ažinku zachytilo auto, a ona polekána, místo domů, utíkala někam pryč. A tak to také bylo.

Ažinka jako obvykle běhala za domem v polích. Když toho měla dost, vzpomněla si na Věrušku a chtěla za ní. Rozběhla se k domovu. Před vchodem jí však k nosu přiletěla taková zajímavá, příjemná vůně, která jí lákala na opačnou stranu, přes silnici. Jenže právě v tu chvíli přijíždělo osobní auto. Ažinka však neviděla, neslyšela. Tak byla zaujata tou stopou, o které ještě nevěděla, od koho pochází. A to chtěla každopádně zjistit. Běžela jako obvykle s nosem u země a najednou bum!... to se lekla, ta bolest!

Nevěděla, co to je, a poplašená se rozběhla pryč, pryč od toho neštěstí! Běžela jako smyslu zbavená a patrně také částečně byla. Ta rána do hlavy ji načisto popletla. Asi sto metrů od místa, kde ji zachytilo auto, je konečná zastávka autobusu, který tam právě stál. Dveře byly otevřeny a Ažinka vběhla přímo do nich.

Tam se schovala pod sedadlo a doufala, že je tu dobře ukryta, tady že se jí nemůže nic zlého přihodit. Krčila se tam a třásla se ještě, protože ji strašlivě bolela hlava a pořád ještě

nevěděla, co se s ní děje. Kdyby tu aspoň byla Věruška nebo maminka, aby ji pohladily, uklidnily a schovaly do bezpečí! Za chvíli se autobus rozjel a na sedadlo nad Ažinkou si někdo sedl. Viděla jenom opálené nohy. Natáhla krk, aby očichala, kdo to je a zda tu může očekávat pomoc.

A to už se shýbla ženská hlava. Nějaká slečna tu seděla a divila se, kde se tu bere pejsek. „Čípak jsi?“ ptala se, a protože jí Ažinka neodpověděla, ptala se spolucestujících. Ale žádný nevěděl. Ažinka byla ještě smutnější, když viděla, že se k ní nikdo nehlásí a ona také nikoho z těch lidí neznala, aby k němu přišla, zavrtěla ocáskem a dočkala se toho, že ji zaveze domů.

Slečna byla milá, pohladila ji a chápala, že se pejsek asi ztratil. „Já nemám čas, ale odevzdám tě tady panu řidiči a ten už jistě vše pro tebe zařídí,“ slibovala a také doopravdy Ažinku pánovi v šedé uniformě předala.

Moc se Ažince nelíbil, ale co mohla dělat? Ta příjemná slečna říkala, že on ji dovede domů a tak je vlastně jedno, kdo to udělá, jenom ať už je to brzo, nebo se na ni budou ještě doma zlobit, že se vrací pozdě.

Řidič ji chytil za obojek a bez řeči ji strčil do kouta vedle svého sedadla.

A pak jezdili dlouho, dlouho, dlouho...

Pořád nastupovali noví lidé a nikdo už o Ažince nevěděl, jen řidič, a ten si jí vůbec nevšímal. Když už si myslela, že to ježdění nebude mít nikdy konce, vyzvedl ji zase tak bezohledně za obojek a vystoupil s ní z autobusu. „Konečně!“ těšila se Ažinka, „teď půjdeme domů.“ A šli. Jenže ne jak si pejsek myslel, domů k Věrušce, ale ten řidič ji nesl domů k sobě...

Tam se na Ažinku vyřítily tři děti a radovaly se z pejska. Jenže každé z nich chtělo pejska pro sebe. Tahaly se o Ažinku, a když se jí to nelíbilo a jenom trošku zavrčela, aby jim řekla, že je unavená, že jí bolí hlava a že chce spát, hned se na ni zlobily, že je zlá. A ta největší holčička ji dokonce udeřila. A ještě k tomu na hlavu, která ji stejně už moc bolela.

Pak se ty děti s tatínkem a maminkou domlouvaly o tom, komu ten pejsek patří, a rozhodli, že je jejich. Ažinka to všechno slyšela a ve své psí dušičce protestovala: „To není žádná pravda, já nejsem vaše, já jsem Věruščina a nejmenuji se Myška,“ jak jí začaly říkat, „však já vám uteču!“

A slibovala si skutečně, že uteče. Vůbec se jí tu nelíbilo a stýskalo se jí po Věrušce a po mamince a po jejich hračkách, ba i po těch nudných, dlouhých půldnech, kdy byla sama doma. Tady neměla během dne ani minutku klidu. Pořád ji některé z dětí tahalo jako kočka kořata. A ven ji vůbec nevodili, jenom na malinký ohrazený dvorek, kde ji nutili, aby rychle vykonala své potřeby a už zase musela jít do nevlídného bytu. To byly zlé časy, které Ažinka prožívala. A ať si lámala hlavičku jak chtěla, příležitost utéct se jí nenaskytla.

Věrušce se zatím nevedlo o mnoho lépe. Ve škole nebyla schopna poslouchat, co jim paní učitelka přednáší, doma neměla ani pomyšlení na psaní úkolů. Kudy chodila, myslila jen na Ažinku. Co se jí jen stalo? Nezajelo ji auto? Neublížil jí někdo? Uvidí ji ještě, tu milou Ažinku, toho zlatého pejska? Jak si Věruška vyčítala každé zlé slovíčko, které kdy

Ažince řekla a hlavně to, že s ní chodila málo na procházku a že ji nechala venku samotnou. To si Věruška vyčítala nejvíc.

Ale maminka zatím pátrala a dozvěděla se, že zrzavý pejsek jezdil kritického dne celé odpoledne v autobusu na jejich trati. Zjistila, který řidič měl tehdy službu, a našla si toho pána. Byl velice překvapen a vysvětloval, že si pejska odvedla nějaká slečna, která slíbila, že jej odevzdá na policii. To vyprávění o slečně ten pan řidič trochu pletl a mamince se zdálo, že nemluví tak úplně pravdu.

Šla se zeptat na policii, kde však přesto, že Ažinka už byla týden pryč, o slečně ani o velšterierovi nic nevěděli. A protože maminka už znala jméno toho řidiče a policejnímu úředníkovi se ta historie taky nezdála, slíbil, že toho pána navštíví. Druhý den telefonoval, že jej do bytu nepustili, ale že tam bylo plno křiku, a že má dojem, že pejsek v rodině toho řidiče opravdu je. Slíbil také, že tam další den půjde znovu a pak že jej tam musí pustit, protože na to bude mít příslušné povolení. Jenže k domovní prohlídce u toho pana řidiče už nedošlo.

Představte si, jaké bylo Ažinčino překvapení, když ji její nový, nemilý pán v noci, když děti i ona už dávno spaly, vzbudil, vynesl na ulici a hodil pryč od sebe. Mrštil s ní tak zle, že pod ní nožičky zrovna poklesly, div že nespadla. Ale ať! Radost, že může utíkat, byla větší.

Rozběhla se, ani se neohlédla a ani neuvažovala kam, jen aby už byla pryč, aby ji snad ten zlý člověk nechytal a nezanesl zase zpátky. Jenže ten o Ažinku nedbal, otočil se a práskl dveřmi. Asi dostal strach, že bude mít opletačky s policií.

Když si Ažinka byla jista, že už je opravdu na svobodě, zamyslela se nad tím, kam má jít. Tuto část města vůbec neznala a necítila tu ani trošku známé vůně, která by ji vedla. Ještě štěstí, že byla noc a nebyl skoro žádný provoz. Nemusela tolik dávat pozor.

Proběhla několik ulic, oběhla v kruhu několik bloků domů, několikrát se vrátila a utíkala zase o další městskou čtvrť dál. Trvalo to dlouho a už měla obavy, že snad tu cestu ani nenajde. Když tu najednou zavěťřila, rozhlédla se a poznala, že je v ulici, kde již několikrát s Věruškou byla. Sláva, sláva, teď už to bylo jednoduché, i když to stále ještě bylo dost daleko.

Jaké bylo Ažinčino zklamání, když celá určená přiběhla k vytoženému domu a dveře byly zavřeny a na ulici ani živáčka. No bodejt', vždyť byly tři hodiny v noci. Všechny děti i dospělí dávno spali a spala i Věruška a nevěděla, že u dveří sedí a pláče Ažinka. Ona se tam doopravdy rozplakala. Tolik se těšila, a teď tu sedí sama, opuštěná. Kolem dokola je tma a ona k nim nemůže.

Naštěstí však ten Ažinčin nárek uslyšel pan domovník Balák, který bydlel v přízemí a hned si pomyslel, že to může být ten ztracený pejsek, a šel mu otevřít. Popadl Ažinku do náručí a už jel výtahem do šestého poschodí. Zazvonil, vzbudil maminku i Věrušku.

To bylo radosti! To bylo vítání! Jenže Ažinka byla přece jen tuze unavená a za chvílku usnula ve své vytožené postýlce. A také Věruška hupsla do peřin a poprvé po týdnu usnula bezstarostně a blaženě.

Tak Ažinka šťastně překonala jedno neštěstí a ani nevěděla, že na ni v budoucnu čekají další těžké dny. Jenže ten rok nebyl pro nikoho příliš dobrý a přinesl nepříznivé změny nejen Ažince.

Mamince nastaly zlé časy a začalo to už o prázdninách. Vše nasvědčovalo tomu, že maminka ani Věruška nebudou moci déle zůstat v jejich bytě, ani v domečku na venkově, ba ani ve svém městě, kde doposud spokojeně žily, a dokonce ani ne ve své vlastní zemi. Maminka se trápila a hovořila o tom často s Věruškou. Jenže to byly záležitosti, kterým Ažinka nerozuměla, ani když byla hovoru přítomna, protože se tam vyskytovala taková slova, o kterých žádný pejsek nemůže mít ani tu nejmenší představu. Ažinka taková slova jako cizí vojska, okupace, rozhlas nebo emigrace nikdy neslyšela, a tak jí to znělo jako nějaká cizí řeč a nevěnovala tomu pozornost.

Zato Věruška s maminkou se teď skoro o ničem jiném nebavily, a když si hrály s Ažinkou, bylo v tom vždycky trochu smutku, jako by se s ní loučily.

A opravdu. Pomalu se loučily Věruška i maminka se vším, co dosud měly rády. Čekaly jenom, až bude po vánocích, aby ty sváteční dny svým drahým nezkažily.

A tak se blížil Štědrý den – výročí Ažinčina příchodu k Věrušce. V bytě vonělo cukroví a posléze i svěží, zelený smrček. To se Ažince velice líbilo a ovlivněna vánoční náladou byla tak poslušná, že snad hodnějšího pejska nebylo. A když se s ní Věruška šla proběhnout, spěchala Ažinka hned zpět, aby už zase byla u té posvátné vůně. A to ještě ani nevěděla, že se o vánocích dávají dárečky a že i pro ni má Věruška něco přichystáno. Přípravovaly maminka s Věruškou tentokrát stromeček stejně jenom pro Ažinku, protože samy pro všechny ty starosti, které na ně doléhaly, se z vánoc ani těšit nemohly.

Když konečně po Štědrovečerní večeři, které se Ažinka, aniž sama věděla proč, skoro ani nedotkla, šly ke stromečku, byl pejsek jako u vytržení. Stejně jako loni oběhl několikrát ten divný stromeček, jakoby se s ním vítal. Pak si sedla Ažinka způsobně Věrušce k nohám a upírala černé oči na hořící svíčky.

A tu jí Věruška podala balíček. Byl jen lehoučko zavázaný v tenkém, hedvábném papíru, aby jej Ažinka mohla snadno rozbalit. Popadla jej a zatancovala s ním takový taneček, že se Věruška s maminkou musely rozesmát a zapomněly tak na chvíli na vše, co je trápilo. Ažinka tenký provázek a papír ve spolupráci pacak a zubů odstranila a vybalila pisklavou figurku prasátka. To bylo nadšení! Ažinka znovu zatančila veselé kolečko a mačkala šikovně figurku tak, že hlasitě pískala. Když se dárku nabažila, sedla si znovu Věrušce k noze a čekala, kdy na ni zase dojde řada. No, počínala si Ažinka u stromečku úplně tak, jak se při stejné příležitosti chovají malé děti. Kde se to jen naučila?

A dostala ještě nový míč, novou starou botu, tabulku čokolády, nový obojek a řemínek, ze kterých ale moc velikou radost neměla. A ještě dostala krabici psích sušenek a dvě mrkve. A pokaždé si tak pěkně zatancovala. Byl to její způsob, kterým vyjadřovala

radost. Ta mocná vlna nadšení musela nějak ven a procházela celým Ažinčiným tělem od hlavičky k ocásku.

Když už byly všechny dárky rozdány a svíčky na stromečku dohořely, vypravily se navštívit Věruščinu babičku a dědečka, aby s nimi pokračovaly v oslavě Vánoc. A také tam dostala Ažinka dárek – veliký chutný řízek, který pro ni babička zvlášť usmažila.

Čtyři dny po těch pro Ažinku šťastných chvílích u vánočního stromku Věruška s maminkou Ažinku opustily...

Ažince bylo v posledních dnech divné, že se pořád něco dělo. Věruška vybírala věci ze skříně a rovnala je do kufru. Hladila více než kdy před tím panenku Zuzku a něžně ji odložila k ostatním hračkám, pro které neměla místo. Vybírala z knih ty nejmilejší a také je uložila do kufru. A když jí místo nestačilo, přebírala znovu ty milé věci a ponechala si jen ty nejmilejší nebo nejpotřebnější. Všude byl nepořádek a divný neklid, jenže Ažinka nemohla poznat, v čem to vězí. Obě, maminka i Věruška, byly k Ažince milejší a něžnější, než kdy před tím a mluvily s ní tak smutným hlasem, že i Ažince z toho bylo smutno.

A pak jednoho rána vstaly obě Ažinčiny paní velmi časně, pohladily pejska, Věruška, pokud si rozespalá Ažinka mohla všimnout, měla plné oči slz a šeptala: „Nezlob se Ažinko, ale s námi opravdu jít nemůžeš“. Pak vzaly kufry, zamkly byt a Ažinka zůstala sama doma. Na tom nebylo nic divného. Ažinka byla často sama doma. Otočila se tedy na druhý bok a spala dále. Co však bylo divné, bylo to, že v poledne, když zarachotil ve dveřích klíč, nepřišla do bytu Věruška ani maminka, ale jeden jejich známý, který je často navštěvoval a kterého Ažinka znala. Vzal Ažinku a panenku Zuzku do náruče a zavezl je obě k babičce a dědečkovi. Ažinka se divila, proč to, co se děje? Ale nikdo jí to nevysvětlil, protože babička a dědeček si měli co povídat s tím pánem, co Ažinku přivedl. A protože babička moc plakala, neodvažovala se Ažinka na ni dotírat, lehla si v kuchyni na oتمان a lámala si hlavičku nad těmi záhadami.

Věruška s maminkou byly zatím už daleko v úplně jiném městě, v úplně jiné zemi a byly rády, že už to těžké rozhodnutí a cestu mají za sebou. Smutno jim ale bylo. Po babičce a dědečkovi, po domečku ve vesničce s rybníkem, po lesích milého jim kraje, po bílých beráncích na modrém nebi domova a také velice, velice po zrzavém pejskovi Ažince.

Babičku a dědečka měla Ažinka ráda, ale přece jenom to nebylo u nich tak veselé jako u Věrušky. Dědeček s ní také chodil na procházky, ale neodvažoval se ji pustit z řemínku, aby snad neutekla, a to se Ažince pochopitelně nelíbilo. Ještě že jí přinesli její hračky, i to co dostala pod stromeček, a také rozkousanou postýlku po panence Zuzce, kterou svého času stejně dědeček vyrobil. A hrát si s Ažinkou také nedovedli, jako to uměla Věruška.

Ažinka se to snažila babičku naučit a nosila jí každý večer k nohám balónek nebo panenku, strkala nosem do těch hraček a babičce do kolen, ale babička to nechápala a divila se, co pejsek chce.

Zato se naučila u babičky pěkně ptát, jestli si může skočit na židli nebo na pohovku. Položila hlavičku na křeslo a prosila: „Vrhmm, vrhmm, vrhmm,“ a vyskočila si nahoru teprve, až jí babička řekla: „Můžeš!“ Příjemné také bylo, že babička a dědeček, kteří byli persistenté, byli celý den doma, takže Ažinka měla stále společnost. Ale mohla také klidně spát, kdykoli se jí zachtělo, protože staroušci jí to spání přáli a nerušili ji.

V neděli dopoledne chodila Ažinka s dědečkem do kavárny. Babička doma vařila sváteční oběd a dědeček se pravidelně scházel se svými přáteli „na partičku karet“. Ažinka se tam naučila pěkně sedět pod stolem a neobtěžovat. Bavila se tím, že očmouchávala všechny nohy, které tam s ní byly a podle toho, co si tak přečetla, si dělala představu o tom kterém člověku. Byli to všechno dobromyslní staří páni, kteří měli Ažinku rádi a vždycky ji některý z nich pěkně pohladil a někdy i dal něčeho smlsnout.

Však, co se jí dá týká, měla se Ažinka u babičky moc dobře. Babička byla výborná kuchařka a protože na ni přenesla všechnu svou lásku, když ty své děti měla teď tak daleko, Ažinku v pravém slova smyslu rozmazlovala. A vlastně se to nemá! Pes má dostávat psí a ne lidskou stravu. Ale to víte, babičky už to mají v krvi, že koho mají rády, toho rozmazlují. A když tu babička teď neměla svou vnučku Věrušku, rozmazlovala alespoň jejího pejska. A se školou také nic nebylo. Kdepak, aby dědeček nebo babička chodili se psy a myslivci někde po lese.

Když byly Ažince dva roky, to už byla u babičky a dědečka devět měsíců, přišlo od Věrušky důležité psaní, které se týkalo Ažinky. Babička stejně všechny dopisy od maminky a Věrušky Ažince četla a stále si s Ažinkou o těch dvou povídala. Tentokrát to bylo zvláště závažné.

Věruška psala, že se jim dobře daří, a aby se babička informovala, jestli je možné Ažinku za nimi poslat. Samozřejmě, že by bylo nejlepší, kdyby babička a dědeček sami Ažinku přivezli, ale to už věděli, že to není možné. Tak alespoň kdyby ten pejsek mohl za nimi!

Ažinku těšilo, když slyšela, že Věruška na ni ani trošku nezapomněla. Ona jí sice v každém dopise pozdravovala a babička jí předávala všechna pohlazení, která Věruška i maminka Ažince posílaly, ale doopravdy ty dvě zase vidět a být u nich bylo přece jenom Ažinčino nejvroucnější přání. Babička chápala, jak Věruška po svém pejskovi touží, a tak přesto, že si jej sama zamilovala a věděla, že teď bude mít další bytost, po které bude tesknit, dala se hned do vyřizování... A dalo to shánění!

Pejsek musel dostat zvláštní povolení k cestě do zahraničí. Pak musel mít lékařské vysvědčení o tom, že je zdravý, a těsně před odjezdem bylo nutno jej nechat očkovat proti vzteklině. Zatímco babička běhala po úřadech, vyráběl dědeček Ažince bednu, jelikož Ažinka musela cestovat jako zavazadlo. Ale zato nejela vlakem, ani autem, ba ani ne

autobusem, nýbrž letadlem! Dědeček udělal krásnou prostornou klec z dřevěných příček, aby Ažinka měla dost vzduchu. A když bylo všechno vyřízeno a připraveno, zakoupena letenka a stanoven přesný termín odletu, upekla babička husu a vystrojila hostinu na rozloučenou. Ažinka dostala ty nejlepší kousky, které si jen přála a babička by jí dala sníst celou husu, jen kdyby Ažinka tolik zmožla.

V den odletu přišel ještě k babičce do bytu zvěrolékař, myslela ta hodná babička na všechno. Věděla, že polekané zvířátko se bude v bedně bát a neobvyklé cestování v letadle že je jistě vyděsí. Domluvila proto, že Ažinka dostane od pana doktora utišující prostředek, aby to všechno zaspala. Vždyť ta zvířata, která cestují, jsou v letadle umístěna v blízkosti turbín, které dělají nesnesitelný hluk, což je pro ně veliké utrpení. Toho chtěla babička Ažinku ušetřit.

A Ažinka už věděla, že pojede za Věruškou, protože jí babička o tom denně vyprávěla a připravovala ji na to, že pojede daleko, daleko. Ale že poletí letadlem, o tom neměla Ažinka ani zdání. Takovým dopravním prostředkem ještě necestovala a nevěděla ani, co to je. I když někdy letadlo slyšela nebo i trošku viděla, myslela si, že je to pták. Byla ale se vším srozuměna, když věděla, že zase bude u Věrušky. Jenom ta bedna, co dědeček udělal, se jí moc nelíbila a když chtěl vyzkoušet, jak to v ní bude Ažince slušet, vždycky divoce vyskočila ven. Bylo to přece jenom jakési vězení, do kterého se Ažince nechtělo. Ale vše bylo usnadněno tím, že Ažinka větší část cesty a loučení zaspala.

Sotva jí dal pan doktor injekci, začala se cítit unavena a když jí babička ještě začala hladit a něžně na ni hovořit, usnula Ažinka jako dudek a ani nevěděla, že ji uložili do té protivné bedny a taxíkem dovezli na letiště. Neviděla ani, jak se s ní babička a dědeček naposled loučili a jak si u toho poplakali. A bylo dobře, že to neviděla, protože je také měla ráda a snad by ani nebyla schopna od nich odejít.

Zatím však už byla v letadle. Spala pevně a zdálo se jí právě, že je jedním ze špačků, který se vznáší nad zahradou jejich domečku. A to už byla vysoko nad letišťem a dole stály ještě dvě drobné tečky, babička a dědeček, a posílali po šedém letadle poslední pozdrav svým milým. Babička si přála být bleškou, sednout si Ažince do kožíšku a tak nenápadně letět za Věruškou.

A zatímco tak Ažinka v letadle snila, seděla Věruška s maminkou ve vlaku. Jely do hlavního města čekat Ažinku. Jistě si dovedete představit, jak byla Věruška rozčilená, jak se těšila a jak byla netrpělivá. Dávno před tím koupily už Ažince krásný, proutěný koš, který vystlaly polštáři, koupily misku na jídlo i na vodu, nový obojek a řemínek i několik míčů a gumových hraček. A ten koš Věruška dokonce natřela na červeno, jen aby Ažinka měla všechno co nejkrásnější a aby se jí u Věrušky líbilo.

A pak už byly na letišti, a protože měly dost času, dívaly se, jak přistávala a startovala letadla. Bylo to hezké a zajímavé, ale Věrušku to moc nebavilo, protože nemohla na nic jiného myslet než na to, že za chvíli už tu bude mít svého milovaného pejska.

Konečně byl oznámen přilet letadla z jejich vlasti, ale trvalo to ještě chvíli, než skutečně přiletělo a přistálo to šedé letadlo s Ažinkou. Věruška s napětím sledovala vystupující cestující a myslela si, že Ažinka musí přijít s nimi dolů po vysokých schodech. Ale kdepak. Z letadla nikdo nevycházel a také neviděla, že by někdo odnášel nějakého pejska. A protože Věruška ještě nikdy neletěla letadlem a nevěděla, jak to chodí, už se bála, že snad Ažinka ani nepřiletí. Ale pak se šly zeptat na informace, kde jim řekli, kde se mají o pejska hlásit.

Musely dlouho čekat a byly z toho obě nervosní. Myslily na Ažinku, jak je asi polekána někde mezi balíky a zavazadly. Když už to trvalo moc dlouho, smíloval se nad nimi jeden z úředníků a dovolil jim, že si mohou v tom obrovském množství kufrů, krabic, beden, košů a balíků hledat pejska samy. Věruška s maminkou volaly a doufaly, že se Ažinka ozve. Ale ona se neozvala, asi byla moc vystrašena.

Konečně ji však přece našly! Nespala už, ale byla celá schlíplá. A nebylo divu, po takové cestě do neznáma. Maminka honem otevřela bednu, Ažinka vyskočila a už bylo po smutku! Skákala Věrušce až na obličej, tančila a zase hopsala na maminku a znovu na Věrušku a ony nebyly ničeho jiného schopny než se smát, vzlykat a říkat: „Ažinko, Ažinečko náš!“ A bylo to tak dojemné, jakou ten pejsek měl radost, že všichni dělníci toho velikánského letištního skladu stáli okolo a dívali se na to přivítání.



Nemyslete si ale, že je to jen tak, přijít do cizí země! Samozřejmě, že Ažinka byla ráda, že je konečně zase u Věrušky, ale jedno ji tuze mrzelo. Kdykoli si Věruška dovedla kamarádku, nebo i maminka s Ažinkou na procházce někoho potkala a mluvila s ním, nerozuměla Ažinka ani slovíčko. A často mluvily o ní. To bylo to jediné, co rozuměla, to slovo Ažinka. A to je přece k zlosti! Jeden ani neví, co si povídají. Mají ti lidé divné zvyky. Sotva se naučila jejich řeči, tak se tu najednou mluví docela jinak. Ještě aby se nakonec učila další jazyk!

O co jednodušší to bylo s pejsky. S těmi si rozuměla hned a bez slovníku. To bylo také štěstí, protože jinak by si připadala jako ztracená. Ono je to skutečně velmi nepříjemné, když na vás někdo hovoří a vy nevíte, co chce. A to se stávalo často, že Ažinku někdo oslovil, protože mladý velšteriér se mnoha lidem líbil.

Netrvalo však dlouho a Ažinka, jak už byla inteligentní, zvládla i tyto těžkosti a rozuměla skoro všecko, co si Věruška s těmi cizinci povídala. Ale doma, s Věruškou a maminkou, „mluvila“ přece jenom nejraději po svém.

A tak byla Ažinka neobyčejně vzdělaný pejsek i přesto, že nenavštěvovala tu psí školu. Ale jak se říká, životní zkušenost a světa znalost jí nahradily, co v důsledku předchozích popletených událostí zmeškala. A nejen to. Z Ažinky se stal i velice pěkný, urostlý a dospělý pes.

A co teprve, když ji Věruška zavedla do psího salonu! Ano, do salonu. To je takový obchod, kde prodávají veškeré psí potřeby a kromě toho tam psy krášlí. Tak na příklad tam pudlům učešou z kožichu takový rukávník na zádech a na bříšku, jak to předpisuje pudlí móda. Teriérům a tedy i velšteriérům se zase musí alespoň dvakrát do roka upravit srst. Říká se tomu trimování. Jestliže se to neudělá, zkazí se jim kožíšek, a vypadají jako nemocní. Celou tu dobu, co byla Ažinka u babičky, trimována nebyla, protože to babička ani nevěděla, ani neuměla. Zato teď se Věruška snažila, aby Ažinka byla co nejkrásnější. Vždyť ani ona nebyla takové malé děvčátko jako dřív, ba byla z ní hotová slečna, a hleděla už také víc na parádu.

Když tedy Věruška poprvé zavedla Ažinku do toho salónu psí krásy, byla Ažinka dost polekána. Myslela si chudinka, že ji snad Věruška prodala. Byla smutná a nechala si všechno líbit. Nic se nebránila, když ji stříhali. Ono to vlastně není stříhání, spíš trhání, ale to také ne, zkrátka trimování. Celý její černý kožíšek na zádech a ocásku otrimovali, krásně jí upravili uši a zrzavé vousy na bradě slušivě přistříhli. Také jí vykoupali, že měla bříško růžové jak miminko, obrousili jí dráčky na všech čtyřech nožičkách, vyčistili uši a dokonce i zuby jí vyleštili. Když si pro ni za dvě hodiny Věruška přišla, byla Ažinka krásná a vznešená, že by mohla jít na výstavu a Věruška se jí málem neodvážila tykat.

Ažinka se cítila osvěžena, ale jinak si změny svého zevnějšku nebyla vědoma, a proto nebyla ani trochu pyšná. Hlavně, že ji Věruška neprodala, že si pro ni přišla! A nezajímalo ji ani, že Věruška za tu její parádu zaplatila hromadu peněz.

Věruška moc ráda cestovala. A čím byla dospělejší, tím častěji se vydala do světa a Ažinku brávala s sebou. Ještě štěstí, že Ažinka nepotřebovala cestovní pas. Místo toho se však na hranicích musela vykázat potvrzením o tom, že je řádně očkovaná proti vzteklině. To je taková nebezpečná choroba, na kterou netrpí jenom psi a lišky, ale může ji dostat i člověk. Ažinka měla papíry vždycky v pořádku, ale to očkování není zrovna příjemné. Však to znáte! Protože ale ráda cestovala, smířila se s tou očkovací nutností, jen když mohla sedět v autě a dívat se z okna. To ji nikdy neomrzelo.



Jednou jely na prázdniny dokonce až k moři. Ažinka byla na tu cestu čerstvě otrimovaná, aby ji tlustý kožíšek tolik nehrál. Ale u Středozemního moře, a k tomu v létě,

je vždycky horko. Jakmile Ažinka uviděla ten velikánský rybník, co k němu přijely, už se těšila, že si zaplave a napije. Rozběhla se dychtivě k tomu modrému, co považovala za rybník. Nic nedbala, že jí písek pálí, jen když už bude ve vodě. Žíznivě vystrčila růžový jazyk a ... ó, běda, ó, ó ...! Copak to už někdo slyšel nebo ochutnal, že voda v rybníce je slaná – to musí být nějaký omyl, diví se Ažinka. Vždyť to není poprvé, co piji vodu z rybníka, myslí si a znovu okusí. Ale brrr! Zase jí to vůbec nechutná, je to samá sůl.

Zklamaná a popletená z této neočekávané zkušenosti se Ažinka otáčí na Věrušku, co ona na to říká. Ale Věruška se směje, až se prohýbá – a to se Ažince nelíbí, taková škodolibost! Ale snad i vy byste se smáli, kdybyste viděli, jak směšně se Ažinka tvářila. Tak si aspoň zaplavu, rozhodl se pejsek, když se nedočkal vysvětlení a ponořil se do vody. Zůstal tam hezky dlouho a Věruška mohla volat jak chtěla; neměla se prve smát.

Jenže to koupání v moři, i když je sebestříjemnější, není pro pejška bez následků. Sůl se usadí v kožíšku a štípe a kouše a pálí. Zanesla proto Věruška Ažinku k pumpě se sladkou vodou. Tam ji opláchl od soli a tam se Ažinka také konečně po chuti napila.

A vlastně se Ažince u moře nelíbilo. Voda byla divná a písek ji páčil do bosých nožek, takže, přestože by se v něm pěkně hrabalo a hrálo, ležela raději na dece a to bylo nudné.

Věruška to časem uznala a nechala Ažinku v městečku, kde bydlely. Tam byla Ažinka mnohem raději. Připomínalo jí její dávnou vesničku. A taky psi kamarády tady měla, a nejen jednoho. Celé smečky psů tu volně běhaly a všichni rádi navazovali známost s Ažinkou. Byli to psi bez domova a bez pána. Záviděli Ažince, že má Věrušku, která jí má ráda, stará se o ni a živí ji. Oni užili více hladu než jídla. Snad jim to alespoň částečně vynahradila jejich neomezená svoboda. Ale kdož ví? Ažinka litovala a někdy jim i trochu ze svého jídla přenechala, ale ani za nic by s nimi neměnila!

Doposud nikdy neměla Ažinka s nějakým pejskem nedorozumění. S žádným se nikdy nepohádala, natožpak poprala. Kamarádila se s Breitem, takovým bílým bedlingtonem, co vypadá jako ovečka nebo jako psi andělíček a je také tak něžný a mírný. A vůbec, se všemi pejsky vycházela přátelsky. Kdykoli nějakého potkala, očmouchali se po psím zvyku navzájem, a když si byli sympatičtí, hráli si spolu. Ažinku vůbec nenapadlo, že by se nějakého psa musela bát. Každého považovala za kamaráda, ke každému se srdečně hlásila. A je pravda, že také všichni pejsci, které kdy poznala, se s ní rádi bavili a přinejmenším alespoň na pozdrav zavrtěli ocáskem.

Proto také, když jednoho dne krátce po návratu z prázdnin u moře vyšla s Věruškou před dům, kde bydleli, rozběhla se hned s nadšením za dvěma ohaři, kteří se tu právě procházeli. Těšila se, že si s ní budou hrát a honit se. Přitom jí vůbec nezáleželo na tom, jestli jsou to kluci nebo děvčata. V tom nedělala žádný rozdíl a hrála si se všemi ráda.

Co se však nestalo?

Místo, aby ty dvě psi slečny na Ažinčinu nabídku odpověděly tím, že si začnou hrát, anebo daly najevo, že do hry nemají chuť, začaly škaredě vrčet. „To jsou mi způsoby!“, napomenula je Ažinka, samozřejmě už také vrčícím hlasem. A bylo zle!



Ti dva se do ní pustili. Začali ji kousat a rvát. Ažinka nebyla žádný zbabělec, vždyť její rasa je chována pro boj s liškou, ale tohle na ni bylo trochu moc. Vždyť ohaň je skoro dvakrát tak veliký jako velšteriér a k tomu byli dva. Přesto však Ažinka nehodlala

ustoupit a rvala se statečně. Kousala, uhýbala a napadala své protivníky. Věruška křičela, ale marně! Copak může Ažinka před nepřitelem utíkat?!

Jenže Věruška už měla doopravdy strach. Viděla, že ti dva Ažinku nemilosrdně koušou a ona se nestačí ubránit, ať se snaží sebevíc. Přesila byla veliká, a proto přiskočila Věruška Ažince na pomoc. Tahala ty psy za obojek od Ažinky pryč. Sotva se jí však podařilo jednoho odtrhnout, zakousl se druhý, a tak měla co dělat. Prala se teď i Věruška a trvalo dlouho, než se jí podařilo Ažinku osvobodit a donést domů.

Na schodech a na chodbě, kudy šly, zůstávaly za nimi krvavé stopy. Doma uviděla polekaná maminka, že Ažinka má hlubokou jizvu na hřbetě a velikánskou škaředou ránu na břichu. A nejen to, dokonce i Věruška, aniž o tom věděla, měla poraněný palec. Palec ovázaly a s Ažinkou musely ke zvěrolékaři. Krev se jí z ran jen řinula.

Pan doktor jen kýval hlavou: „Máte štěstí, že je to takový silný, zdravý pes. Kdyby to byl pudl nebo nějaký choulostivější pejsek, mohly být tyhle rány pro něj smrtelné. Takhle to zašijeme a Ažinka se uzdraví,“ těšil Věrušku. A věděl také, kteří psi to byli. Znal je už i z jiných případů, kdy tito rváči jiné psy poranili.

Ažinka vypadala jako hromádka neštěstí a bylo vidět, že jí to bolí. Dostala injekci a usnula. To bylo Věrušce zrovna do pláče, když ji tak chudinku bezmocnou a bezvládnou viděla ležet na operačním stole. Pak pan doktor rány zašil, ale to se Věruška raději nedívala.

Doma ustlaly Ažince měkounké lůžko a čekaly, až se probere z narkózy. Po dlouhé době konečně otevřela oči a zvedla těžkou hlavičku. Věruška se zaradovala. Myslela už, že se snad Ažinka ani z toho hlubokého umělého spánku neprobere.

Teď konečně mohla myslet i na sebe. Musela jít totiž také k lékaři. Tentokrát ona musela dostat injekci proti vzteklině. Byla pokousaná od cizího psa, a to vždy hrozí nebezpečí zlé nákazy. To by tak ještě scházelo, aby kvůli těm dvěma ještě i Věruška onemocněla.

Trvalo to dlouho, než se Ažinka uzdravila. Ještě čtyřikrát musela k panu doktorovi na převaz. Jenže za tu dobu nemoci si zvykla, že ji maminka i Věruška ošetřovaly a také rozmazlovaly, a to se jí zalíbilo. Vždyť i paní sousedka přinesla Ažince zvláště dobré, čerstvé maso, jen aby se pacient měl dobře a byl silný. A každý, kdo k nim přišel na návštěvu, Ažinku lítoval, hladil a dával jí pamlsky a hračky. Věruška denně několikrát odnášela Ažinku na ulici, aby se trošku provětrala. Zpočátku chtěla Ažinka hned domů, protože jí ještě nebylo dobře. Postupně se jí však venku víc a více líbilo a často někde v parku zapomněla, že je vlastně nemocná a rozběhla se vesele. A skákala, hopsala a hrála si k velké Věruščině radosti tak, že si už myslela, že Ažinka je v pořádku.

Ale co to?

Sotvaže přišly do domu, v němž bydlely, a Ažinka měla jít do schodů, sedla si unaveně na rohožku v chodbě a tvářila se nešťastně. Celý její výraz říkal: „Copak ty, Věruško, nevíš, že jsem nemocná, já nemohu šlapat schody.“ Věruška se slitovala a vzala

Ažinku do náručí. Příští den se však Ažinčina bujarost v parku opakovala. A u schodů v chodbě byla Ažinka zase drobeček k politování. To už bylo Věrušce podezřelé. „Víš co, Ažinko? Vrátime se ještě do parku,“ navrhla Věruška. A vida, tady už byla Ažinka zase zdravá a čilá. Honila se a vůbec nic ji nebolelo. „Ó, ty jedna podvodnice,“ myslila si Věruška. A když přišly domů, musela Ažinka do schodů sama. Tak se naučila chytračit.

Jeden nepříjemný následek té rvačky však Ažince přece jenom zůstal. Byl to strach. Ažinka se začala bát psic. Jakmile měly potkat psa a byla to fenečka, cítila to Ažinka už z dálky a bála se. A protože si myslila, že vrčením toho cizího pejska zažene, začala na něj hned, jakmile přišla blíž, vrčet. To je samozřejmě špatné. To se zase ten cizí pes cítí ohrožen, a kdyby Věruška Ažinku hned neodtáhla nebo neodnesla, skončilo by to zase rvačkou.

A tak nastala pro Věrušku i pro maminku nová úloha. Musely Ažinku naučit chápat, že ne každá fenka je její nepřítel. To dalo ale pěknou práci. Jakmile Věruška uviděla, že proti nim jde pes, hned začala Ažinku uklidňovat a vysvětlovat jí: „To je hodný pejsek, toho se vůbec nemusíš bát,“ vykládala mírně. A když se s pejskem minuli, tak znovu: „Vidíš, že to byl hodný pes.“

Trvalo to však skoro rok, než mohla Ažinka zase sama běhat a nehrozilo nebezpečí, že třeba ona zavdá příčinu ke rvačce. Nedůvěra k fenečkám jí ale přece zůstala. Už nevrčela, ale nehrála si s nimi. A to všechno měly na svědomí ty dvě zlé, nevychované psí holky.

To byste nevěřili, z čeho dokáže mít pes největší radost. Tak rozzářenou neviděla maminka Ažinku ani při jejich shledání se, když přiletěla od babičky a dědečka...

Šla tak jednou zase maminka s Ažinkou na procházku a nechala ji volně běhat na veliké žlutozelené podzimní louce. Ažinka se u jakéhosi kopečku hlíny dala do hrabání. A hrabala tak náruživě, že přesto, že maminku většinou přece jen trochu víc poslouchala než Věrušku a maminka ji zvala k další cestě, neposlechl. Mamince to bylo konečně jedno, jestli se prochází nebo sedí na mezi, a tak dopřála Ažince její zábavu. Rozhlížela se po kraji a bylo jí dobře.

Ze svého klidu byla pojednou vyrušena podivným počínáním Ažinky. Zprvu si maminka myslela, že se ten pes zbláznil. Ažinka skákala do dálky, cosi packami chytala a zase to držela v tlamičce, běhala s tím vítězoslavně dokola a zase to pustila na zem, aby to znovu chňapla do pacek nebo do hubičky. Když se maminka podívala blíž, uviděla, že Ažinka chytla krta. Zřejmě jej vyhrabala z hluboké nory a teď se do něj pustila. Krtek se ještě trochu pohyboval, ale byl zraněn a to, co Ažinka prováděla, byl jakýsi tanec vítězství.

Mamince se hnusilo pomyslení, že Ažinka zakousla myš, a volala jí k sobě. Ale kdepak Ažinka. Ta měla svůj úlovek a nemínila jej tak honem pustit. Jásala a těšila se, vždyť to byl její první úspěch. Poprvé v životě ulovila živé zvíře! Sice žádnou lišku ani jezevce, ale alespoň krta. Když si to maminka uvědomila, nechala Ažinku, ať si dělá co chce. Musela jí té radosti dopřát.

Konečně Ažinka krtka definitivně zakousla. Vyhodila jej ještě několikrát do vzduchu, jako kočka hračku, a pak jej nechala ležet a rozběhla se k mamince. Zářícími zraky a rozesmátou hubičkou, jen se jí bílé zuby blýskaly, oznamovala svůj výkon.

Mamince, když viděla tu psí pýchu, nezbylo nic jiného, než Ažinku pochválit. Vždyť Ažinka je přece lovecký pes a co lovila doposud? Mouchy... Ano, Ažinka dokázala chytit mouchu, pokud byla v dosahu na stěně, i v letu. Když seděla moucha na stropě, štěkala na ni Ažinka vytrvale v domnění, že ji zažene. A bylo to vlastně ponižující zaměstnání pro loveckého psa.

Nebylo divu, že když se jí konečně jednou podařil opravdový lov, byť i na krtka, že byla štěstím bez sebe. Ažinka běhala okolo maminky a znovu a znovu chtěla slyšet pochvalu. Doma maminka samozřejmě vyprávěla, co se na louce stalo, a také Věruška musela Ažinku chválit. Jenže nebyla Ažinka jenom slavena, ale i řádně vykoupána, protože se jí maminka i Věruška teď trochu štítily. Ale ať! Lov to byl úspěšný a Ažinka měla pocit dobře vykonané práce ještě několik dní.

Ažinka měla moc ráda malé pejsky. Chlapečky i holčičky, tady rozdíl nedělala. A také štěňátka, když se s Ažinkou potkala, běhala za ní jako za maminkou a ona si s nimi hrála. Jednou dokonce s velikou péčí i úlohu maminky převzala.

To u jedněch známých měla fenka malá štěňátka, ale nebyla to zrovna nejlepší matka. Opustila děti, když byly ještě moc malé a potřebovaly její péči. Pán a paní se o osiřelé pejsky starali tak, jak jen mohli. Dávali jim do misky ohřáté mléko, vynášeli do zahrady, hráli si s nimi, ale nejráději by je byli rozdali. A protože to byli pěkní černobílí bufičci, tak jich postupně ubývalo.

Jednoho dne zůstal v hnízdě jenom jediný, poslední malý pejsek. Dokud byli dva, bylo to ještě k vydržení. Hráli si spolu, ve spánku se k sobě choulili a bylo jim teploučko. Jenže teď, když zůstal sám, neměl si s kým hrát, ohradu nedokázal přeskočit, protože ještě ani jaksepatří neuměl chodit a hlavně mu bylo ve spánku zima. A ta matka-macecha se na něj nepřišla ani podívat. Plakal a nařikal...

Jeho nárek uslyšela Ažinka i Věruška a šly se na milého pejška podívat. No, nepřejte si vidět, co Ažinka dělala. Hladila pejška, očmouchávala jej, olizovala, a když se k ní přitulil, neodvažovala se ani pohnout, jenom aby se nepolekal a třeba od ní neodešel. Starala se tak o něj dva dny a nejráději by si jej nechala. Jenže jeho pán našel i pro něj místo u hodných lidí, a tak se Ažinka musela s pejskem rozloučit. A hledala jej ještě dlouho. Všude tam, kde s ním chodila a kde si s ním hrála.

Při této příležitosti si maminka s Věruškou uvědomily, že by Ažinka asi chtěla mít vlastní děti. Jenže to byl problém! Kde vzít pejška stejné rasy? A právě, když se touto starostí zabývaly, potkaly ve městě pána, který vedl na řemínku zrzavého pejška, no ano, velšteriera.

Překvapeny, ale bez váhání se k němu rozběhly a jenom litovaly, že Ažinku dnes nechaly doma. Daly se s pánem do řeči a vysvětlily mu svůj problém. Pán se smál, že je

jeho Blesk, jak se ten pes jmenoval, na tom také tak, protože by se chtěl oženit a nemá s kým. Tak se snadno dohodli a domluvili, že se Blesk přijde na Ažinku podívat.

Ažinka nevěřila svým očím, když hned příští neděli přišla návštěva a do dveří vešel pejsek, který vypadal úplně stejně jako kdysi její maminka a sourozenci. Protože od těch dob ještě žádného velšsteriéra nepotkala, myslela si skoro, že je to některý z jejich bratří. Ale nebyl. Byl to ženich! Ažince se moc líbil a také ona se mu líbila. Hráli si spolu a Ažinka si s ním rozuměla jako dosud se žádným jiným pejskem. Však také byli stejné rasy a měli proto stejné zájmy.

Byli proto všichni náležitě spokojeni a majitelé Bleska slíbili, že za měsíc přijdou zase, a pak že se ta svatba už podrobně domluví.

Jenže už nepřišli. Za nějaký čas telefonovali, že se jim stalo velké neštěstí, že Blesk umřel. Začal postonávat, byl unavený a puklo mu srdíčko. Měl je nemocné a oni o tom nevěděli. Takové smutné věci se stávají i pejskům a Věruška se to ani neodvážila Ažince povědět.

Jenže, jak už psi dokáží všechno možné poznat a vycítit, tušila i Ažinka, že se Bleskovi něco zlého přihodilo a neměla už o vdávání zájem. Teď už by se jí žádný jiný pejsek tolik nelíbil.

A tak se ani nevdala, ani nikdy neměla děti. Stala se jen časem trochu vážnější a poslušnější, i když hravá byla stále. A zůstala už navždy u Věrušky a maminky.

Příloha Budišovského zpravodaje č. 4/2007
Samostatně neprodejné

www.horacko.cz/budisov/zpravodaj

Vydává: Obecní úřad Budišov, IČO 00289159, tel. 568 875 110, e-mail: ou.budisov@horacko.cz

Redakce: Karel Pavlíček (e-mail karel_pavlicek@volny.cz, tel. 568 875 212),

Mgr. Jiří Horák.

Technická realizace: Ing. Ladislav Dokulil

Vyšlo v Budišově dne 21. 12. 2007

Tisk Tiskárna Charvát, s.r.o., Velké Meziříčí